

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 15

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

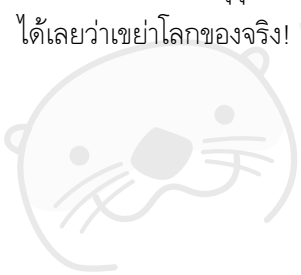
นักอ่าน ผู้คอยอ่านและชื่นชมผลงานของนักเขียน
และก็เป็นผู้สร้างเรื่องราวไปพร้อมกับนักเขียน

-sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

มหาคี๊กในตำนานระหว่างเทพ มนุษย์ และยักษ์กำเนิดขึ้นอีกครั้ง ซึ่งถ้าจะให้เป็นที่ไปตามตำนานจริงๆ ละก็ ฝ่ายยักษ์ต้องรับบทตัวร้าย และลงท้ายด้วยการถูกเทพและมนุษย์รุมฆ่า แต่ว่าคิมดกจาจะปฎิวัติตำนานนั้นใหม่ (มีเรื่องไหนที่เขาไม่เคยแหกกรรมเนียมบ้างล่ะ) สร้างเรื่องราวที่ทั้งสตาร์สตรีมต้องอึ้งตะลึง!

พวกเราละ พร้อมจะอึ้งตะลึงไปกับ 'คิมดกจาคอมพานี' กันแล้วหรือยัง เตรียมพบกับ 'ใจแกนโทมาตี' ฉบับปรับปรุงใหม่ และมาลองเดาดูเล่นๆ ว่า เทพโอลิมปัสกับวีรบุรุษในตำนานองค์/คนไหนบ้างที่จะร่วมลงสนาม งานนี้บอกได้เลยว่าเขย่าโลกของจริง!

ทดลองใจ

Levon

ศัตรูทางธรรมชาติของเทพเจ้า (1)

[<สตาร์สตรึม> ตรวจสอบความเป็นไปได้ของ ‘มหาเรื่องเล่า’ เรื่องใหม่]

[ความน่าจะเป็นทั้งหลายของเรื่องเล่าเก่าได้รับการตีความใหม่!]

[บทบาทที่ปรากฏในเขตอำนาจได้รับการปรับเปลี่ยนใหม่!]

[ดำเนินการ ‘สร้างเวทีเสมือนจริง’ โดยมีเขตอำนาจในอดีตเป็นรากฐาน!]

มหาโทแกบี ‘นกซุ’ หนึ่งมองข้อความทางอ้อมที่ตั้งขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เดิมทีเหล่าโทแกบีไม่ได้เป็นผู้ดำเนินการถ่ายทอดสดซึนารีโอที่ 60 <ใจแกนโทมาคี> พวกเขาได้รับสิทธิ์เพียงนำไปออกอากาศทางช่อง เนื่องจากพวกวีรบุรุษระดับล่างของ <โอลิมปัส> เป็นผู้รับหน้าที่ดำเนินซึนารีโอด้วยตัวเอง แต่การณ์ที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเช่นนี้ก็นับว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เสียงระเบิดดังออกมาจากในหน้าจอ เสียงร้องคำรามของเหล่าใจแกนทีสที่โผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน

- พวกยักษ์โผล่มาจากไหนกัน

- <แดนยมโลก> ล่ะ! <แดนยมโลก> เป็นยังไงบ้าง!

- พวกที่ควรถูกขังอยู่ในคุกใต้ดินเหตุใดจึง...!

<ใจแกนโทมาคี> ที่จะเกิดขึ้นนับแต่เนี่ยไปเป็นเรื่องราวที่แตกต่างจากที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง

“ใครจะเป็นคนไปถ่ายทอดออกอากาศ”

นกซุหันไปมองโทแกบีระดับสูงทั้งสอง

“ข้าทำเองขอรับ”

“ไม่ขอรับ ให้ข้าไป”

บียอง หัวหน้าสาขาคาบสมุทรเกาหลี และดกกัก หัวหน้าสาขาญี่ปุ่น ทั้งคู่จ้องตากันเขม็ง เกิดเป็นกระแสไฟฟ้าปะทุขึ้นกลางอากาศ ดกกักตะโกน

“ท่านมหาโทแกบี! ส่งบียองไปไม่ได้นะขอรับ เจ้านี้มันถ่ายหอดอวตาร ‘คิมดกจา’ มานานเกินไปแล้วขอรับ”

“เพราะคุณเคยกันดีเลยยังสามารถถ่ายหอดออกมาได้ดีไงล่ะ และจะเรียกว่าอวตารไปถึงเมื่อไหร่ เจ้านั่นตอนนี้เป็นกลุ่มดาวไปแล้ว”

ภาพอวตารจาก <คิมดกจาคอมพานี> เผชิญหน้าต่อสู้กับเหล่าวีรบุรุษปรากฏขึ้นในหน้าจอ ภาพพวกเขาวางแผนยุทธศาสตร์ ด้านทาน ‘ระดับชั้น’ ที่ถาโถมเข้าใส่ได้อย่างแม่นยำ ชวนให้นึกถึงหมุดดาวที่มารวมตัวกันโดยมีดาวดวงหนึ่งเป็นจุดศูนย์กลาง

กรี๊ป ๆ

เสียงเคี้ยวบิ๊อปคอร์นดังขึ้นจากมุมหนึ่ง

[หนวกหูชะมัด ปกติพวกโทแกบีพูดมากขนาดนี้เลยรี]

ชายผู้หนึ่งดูดีไวน์แดงที่กระเพื่อมอยู่ในแก้ว ครู่ถัดมาวีรบุรุษฝ่าย <โอลิมปัส> ที่อยู่ในภาพบนหน้าจอก็ตกตายไปอีกคน

[กลุ่มดาว ‘เทพแห่งเมรัยและความรื่นเริง’ โห้ร้องด้วยความยินดี!]

[กลุ่มดาว ‘เทพแห่งเมรัยและความรื่นเริง’ มอบเงินสนับสนุนให้ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ 3,000 เหรียญ!]

บียองถามขึ้นเมื่อพบกับภาพที่ไม่น่าเชื่อ

“ท่านกลุ่มดาวไม่ได้ยุ่งสักัด <โอลิมปัส> หรือขอรับ มานั่งเอ๋อระเหยอยู่ที่นี่ไม่เป็นอะไรหรือ”

[ก็แล้วยังไง เดิมทีข้าก็ไม่ได้สนิทกับพวกนั้นอยู่แล้ว และพวกเจ้าเป็นคนบอกเองไม่ใช่หรือไม่ว่าวันนี้ให้ข้ามาดูงานนอกสถานที่ได้]

ไดโอนีสุสปังกรงไว้บนแผ่นหลังตนเอง ตัวหนังสือคำว่า ‘โอลิมปัสลงพิณาค’ บนธงพลิวสะบัด ทำตัวอย่างกับฝูงชนที่แห่กันออกมาเชียร์การแข่งขันตามท้องถนน

ดกักหรือตาพูด

“ปานนี้สิบสองเทพท่านอื่นๆ น่าจะไปรวมตัวกันที่ <วิหารโอลิมปัส> แล้วนะ
ขอรับ”

[เข้ายากให้พวกคิมดกจาชนะ]

“ขอรับ?”

คำประกาศที่ระเบิดลงมากลางวงทำเอาโทแกบีรอบ ๆ ส่งเสียงฮือฮา

ไดโอนีสซุสหัวเราะเสียงดัง

[ตกใจอะไรขนาดนั้น แค่เชียร์ใครๆ ก็ทำได้ไม่ใช่หรือไง และพวกเจ้า
ก็ไม่ควรแสดงปฏิกิริยาแบบนี้นะ โทแกบีนะ ขอแค่มิซีนารีโอที่สนุกก็พอแล้ว
ไม่ใช่หรอ]

เนื่องจากไดโอนีสซุสกล่าวได้ถูกต้อง เหล่าโทแกบีจึงพยักหน้ายอมรับ

“แต่เรื่องที่ท่านคาดหวังคงไม่เกิดขึ้นหรอกขอรับ”

ได้ยินดกักกล่าวเช่นนั้น กระทั่งบีฮยงที่อยู่ข้างๆ ก็ยังสีหน้าหมองคล้ำ

อันที่จริงการที่ <คิมดกจาคอมพานี> กำลังต่อสู้กับ <โอลิมปัส> อยู่ที่นี่มัน
เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ไม่ต้องพูดถึงเอาไข่ไก่ธรรมดาตามาทุบหิน¹ ต่อให้
เป็นไขนกกกระทา ไขนกกกระทายังมีโอกาสสำเร็จมากกว่าพวกเขาด้วยซ้ำ

อีกอย่าง ตอนนี้นั่งตออยู่ในสถานการณ์ที่ทางฝั่ง ‘โลกมนุษย์’ เองก็กำลัง
เกิดศึกเช่นกัน

ตาข้างหนึ่งของบีฮยงเฝ้าดูการเปิดศึกของ <ใจแกนโทมาคี> ตาอีกข้าง
ก็สะท้อนภาพยูจฮยอกแบกอิซุกยงวี่ง

[จนกว่าศึกนี้จะสิ้นสุดลง เรื่องราวเรื่องนี้จะ เป็นโศกนาฏกรรมหรือสุข-
นาฏกรรมก็ยังไม่รู้หรอก]

“ตอนนี้ก็เห็นกันอยู่ชัดๆ ไม่ใช่หรือขอรับ ในเมื่อ <ใจแกนโทมาคี> เป็น
ซีนารีโอแบบนี้”

[<ใจแกนโทมาคี> เป็นแค่ส่วนหนึ่งของมหาเรื่องเล่าที่ <โอลิมปัส>

¹ มาจากสำนวนว่า ‘ทุบหินด้วยไข่’ (계란으로 바위 치기) ความหมายคล้ายกับ ‘น้ำน้อยแพ้ไฟ’ คือไม่มีทางชนะได้ไม่ว่าจะพยายามลู่อย่างไร เพราะอีกฝ่ายได้เปรียบกว่ามาก

ครอบครอง และที่โอลิมปัสไม่ได้เอาจริงเอาจังก็คงเพราะกำลังดูถูกเจ้าพวกนั้น
ทว่าก็ไม่ควรมองข้ามความน่าจะเป็นที่อาจถูกลักก็พันซ์น็อกสลบเหมือนดหрокนะ]

“อัตราความน่าจะเป็นเข้าใกล้ศูนย์ นั้นไม่นับว่าเป็นความน่าจะเป็นหรอก
นะขอรับ”

[เพราะความน่าจะเป็นนั้นอาจเกิดขึ้นก็ได้ ข้าถึงมานั่งอยู่นี้ไม่ใช่หรือไง]

[ไดโอนีซุสที่นั่งมองหน้าจอยนบือปคอร์นใส่ปาก ก่อนจะเอ่ยขึ้น

[กฎแจหลักคือ ต้องถามว่า ‘ลุงปลา’ ของพวกเราจะว่ายยังไงนี้แหละ...]

วันนี้ที่ประชุมของสิบสองเทพเกือบจะเต็ม ทั้งที่ปกติแล้วไม่ได้จัดประชุมกันบ่อย
เท่าไร เหล่าทวยเทพต่างปรากฏกายในร่างสัญลักษณ์

ผู้ที่เปิดปากพูดเป็นคนแรกคือเจ้าของร่างสัญลักษณ์ตรีศูล

[ท่านกลุ่มดาวแห่งสายฟ้าผู้ยิ่งใหญ่คราวนี้ก็ไม่มาอีกตามเคย ไดโอนีซุสเอง
ก็ไม่มาี่]

[ครับ]

ครินน่นน น้ำทะเลรอบวิหารเดือดพล่านราวกับตอบสนองต่อโทสะอัน
มากล้น

ร่างสัญลักษณ์หลายร่างลอบมองสบตากันอย่างกระสับกระส่าย ทันใดนั้น
ตรีศูลก็กล่าวขึ้น

[สรุปว่าเหตุใด ‘ยักษ์ฯ’ จึงตื่นขึ้นมาอีกครั้ง]

[ทาง ‘มาร์ทาร์ส’ แจ้งมาว่ามีการแหกคุกครับ]

ผู้ที่ตอบคำถามนั้นคือกลุ่มดาวเจ้าของร่างสัญลักษณ์ดาบคู่

ตรีศูลถามอีกครั้ง

[ฮาเตสไม่น่ายอมอยู่เฉยไม่ใช่หรือไร]

[ได้ยืนยันว่าการประกอบ ‘พิธีแห่งเวทตำนาน’ ครับ]

[‘พิธีแห่งเวทตำนาน’? นั่นต้องสละความเป็นไปได้จำนวนมหาศาล ‘มารดา
แห่งทุกสรรพสิ่ง’ คงไม่ได้ตื่นขึ้นมาใช่หรือไม่]

[ไม่ครับ พวกที่เคลื่อนไหวมีแค่พวกใจเกินที่สกับสามพี่น้องเฮ็กคาทอน-
คีริส]

[สามพี่น้องทุกคน?]

[ไปรอหรือสแตนเดียวครับ เพียงเท่านั้นก็ต้องเสียร้อยห้าสิบบาทแล้ว]

[เอิ่ม ความเป็นไปได้คงไม่มากพอจะให้ออกมาครบทั้งสามคนหรอก]

ที่ประชุมตกอยู่ในความเงียบ

ร่างสัญลักษณ์พระอาทิตย์ลุกโชนกล่าว

[เรื่องนี้เราจะมองดูอยู่เฉยๆ ไม่ได้นะครับ <คิมดกจากอมพานิ>? เนบิวลา

ตัวกระจ้อยร่อนย้วยๆพวกเรายู่ นะครับ]

[ต้องมอบบทลงโทษสถานหนักให้พวกมัน]

ร่างสัญลักษณ์รองเท้านักตึกซึ่งวุ่นอยู่กับการดูหน้าต่างข้อมูลนับไม่ถ้วน พลันเอ่ยแทรก

[คงไม่ง่ายหรอกครับ เจ้าของเนบิวลานั้นเองก็ได้ครับ ■■ ซึ่งแฝงด้วย 'นัยแห่งจุดจบ' เช่นเดียวกับสามมหาเทพ]

[ที่เจ้าพูดมานั้นเป็นความจริงหรือ เฮอร์มีส]

[เป็นเช่นนั้นครับ]

[น่าขันยิ่งนัก เจ้าของเนบิวลาเล็กๆ แบบนั้นกลับสั่งสม 'เรื่องเล่า' ระดับเดียวกับ 'บัลลังก์สายฟ้า?']

พลันเกิดเสียงโหวกเหวกดังไปทั่วที่ประชุม

'เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง' เป็นหัวข้อที่ละเอียดอ่อนสำหรับกลุ่มดาวสิบสอง ทวยเทพ

กลุ่มดาวทั้งหลายต่างแสวงหาเรื่องราวตอนสุดท้าย ไม่มีกลุ่มดาวไหน ไม่สนใจฉากสุดท้ายซึ่งมี 'นัยแห่งจุดจบ' แฝงอยู่

ตรีศูลกล่าวเข้าเรื่อง

[เงียบหน่อย แต่ละคนต่างก็งานยุ่งล้นมือกันมากอยู่แล้ว ดังนั้นมา ลงคะแนนเสียงเลยดีกว่า]

กลุ่มดาวทั้งหมดในที่ประชุมปิดปากเงียบ

อันที่จริงนี่คือเหตุผลที่กลุ่มดาวจำนวนมากขนาดนี้มารวมตัวกันกับแค่ ซินริโอที่เพิ่งจะอยู่ในช่วง 60

[เกี่ยวกับการย้วยๆของ <คิมดกจากอมพานิ> ข้าผู้เป็นประธานในที่ประชุม

ขอให้มีการเคลื่อนพลอาวุธเรื่องเล่า]

และแล้วการลงคะแนนเสียงก็ได้เริ่มขึ้น

[กลุ่มดาว เทพีแห่งการสมรสและครอบครัววางดอกไม้เสียง]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ควบคุมฤดูกาลและการเกษตร’ ประกาศตัวเป็นกลาง]

[กลุ่มดาว ‘โฆเซกแห่งปัญญาและความยุติธรรม’ ประกาศว่าตนไม่ขอยุ่งเกี่ยวเรื่องของมนุษย์ แต่เหล่ายักษ์นั้นต้องโดนทุบด้วยกระบองเหล็กแห่งความยุติธรรม]

[กลุ่มดาว เทพสงครามแห่งความเหี้ยมโหด’ ต้องการเปิดศึกกับพวกยักษ์]

[กลุ่มดาว ‘สุริยันผู้มากความสามารถ’ ต้องการแผดเผาเนบิวลาเล็กจ้อยผู้ต้อยต่ำ]

[กลุ่มดาว ‘ช่างตีเหล็กภูเขาไฟ’ ต้องการสร้างอาวุธสำหรับต่อสู้กับเหล่ายักษ์]

[กลุ่มดาว ‘นักล่าแสงจันทร์พิสุทธ์’ ปฏิเสธสงครามที่ไร้ความหมาย]

[กลุ่มดาว ‘เทพีแห่งความรักและความงาม’ กล่าวว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการลงคะแนนเสียงอันหยาบกระด้าง และงดอกไม้เสียง]

[กลุ่มดาว ‘เจ้าแห่งย่างก้าวเวหา’ กล่าวว่าประเด็นนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะเข้าถึงได้อย่างเรียบง่ายแบบนี้ หลังตรวจสอบดาต้าขนาดใหญ่เสร็จค่อยตรวจสอบสาระที่แท้จริงของสถานการณ์ และพิจารณาลักษณะของยักษ์ที่โกรธเคืองก่อน...]

[เฮอร์มีส พูดีให้มันกระซิบหน่อย]

[กลุ่มดาว ‘เจ้าแห่งย่างก้าวเวหา’ คัดค้านการก่อสงคราม]

คำประกาศนั้นทำให้กลุ่มดาวหลายกลุ่มกระซิบกระซาบกัน

[ซึซลาดเสียจริง เฮอร์มีส]

[เจ้านั่นก็คัดค้านความประสงค์ของที่ประชุมทุกเรื่องนั่นแหละ...]

เฮอร์มีสไม่ได้เถียงอะไรกลับไป

ระหว่างนั้น ผลการออกคะแนนเสียงก็ดังขึ้นมา

[เห็นด้วย : 4 คะแนน]

[คัดค้าน : 2 คะแนน]

[งดออกเสียง : 3 คะแนน]

เหลือหนึ่งคะแนนเสียงสุดท้าย

แน่นอนว่านั่นเป็นของประธานในที่ประชุม

[กลุ่มดาว หอवादอาณาเขตท้องทะเล เรียกร้องให้มีการส่งทหารไปรบ]

[เห็นด้วย : 5 คะแนน]

[นอกจากผู้ไม่เข้าร่วมประชุม ทุกที่นั่งในที่ประชุมได้ทำการลงคะแนนเสียงเสร็จสิ้น]

ตรีศูลพยักหน้า

[ไม่นับผู้งดออกเสียง สรุปว่าเกินครึ่งลงมติเห็นด้วย ดังนั้นข้าขอประกาศส่งอาวุธเรื่องเล่าไปยังสนามรบ]

เสียงค้อนดังกังวานไปทั่ววิหาร คลื่นซัดสูงเกิดเป็นฟองคลื่นไปทั่วท้องทะเล ทิศทางของฟองคลื่นมุ่งหน้าตรงไปยังริมปาร์ก <ใจเกินโทมาคิ> ที่เหล่ายักษ์เข้ามาป่วนจนวุ่นวายไปหมด

[จำเป็นต้องมีผู้บัญชาการนำกองทัพอาวุธไปรบ กลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่ไปด้วยก็จริง แต่แค่ลำพังเจ้าพวกนั้นไม่มีทางรับมือเหล่ายักษ์ได้แน่]

[จะส่งใครไปหรือครับ]

[สักสองคนจากกลุ่มดาวที่เห็นด้วยก็น่าจะพอ ส่งไปแค่ร่างอวตารก็คงจัดการเรื่องวุ่นวายได้แล้ว หวังว่าพวกเจ้าจะให้การสนับสนุนจากใจ]

และใครคนหนึ่งก็ชูมือขึ้นสูง

[เข้าไปเองครับ]

หลังร่างอวตารของอคิลลิสสลายไป พวกอวตารก็ตกอยู่ในความตื่นตระหนก หลายคนวิ่งหนีทันทีที่พวกเขาสังเกตเห็นภูเขายักษ์ ผุดขึ้นมาทั่วทุกหนแห่ง

“ทำไมก่อเรื่องวุ่นวายพวกนี้ล่ะครับ!”

“เจ้า! นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

ไม่นานนาโทะสะและความตกตะลึงของพวกอวตารก็พุ่งเป้ามาที่ผม

“เพราะแก ฉันเลยพลาดโอกาสได้มรดกดวงดาว!”

“โอกาสดีที่จะได้เรื่องเล่ายักษ์เขี้ยววันะเว้ย!”

“ถ้าเข้าตาลิบสองเทพ อาจสมัครเข้าร่วมกับ <โอลิมปัส> ได้แท้ๆ! แต่เพราะแกคนเดียว...!”

<ใจแกนโทมาตี>

เพียงแค่จ่ายค่าเข้าร่วมหนึ่งแสนเหรียญก็จะได้รับโอกาสพิเศษที่ซ่อนไว้ และหากโชคดีก็อาจมีโอกาสดำเนินชีวิตขึ้นส่วนมหาเรื่องเล่ามาครอบครอง ทว่าโอกาสนั้นกลับสลายไปเป็นฝุ่นผงต่อหน้าต่อตา

ผมพูดกับอวตารเหล่านั้น

“คิดหรือครับว่า <ใจแกนโทมาตี> เป็นอีเวนต์เรียบง่ายแบบนี้”

บางทีพวกเขาอาจพูดถูกแล้วก็ได้ เพราะมีอวตารกับกลุ่มดาวที่แข็งแกร่งขึ้นผ่าน <ใจแกนโทมาตี> อยู่จริง ๆ และส่วนมากก็ได้กลายเป็นสมาชิกของ <โอลิมปัส>

“สมมติว่าพวกคุณได้เป็นสมาชิกของ <โอลิมปัส> จากนั้นจะทำอะไรต่อครับ”

“หา?”

“ผมถามว่าในเนบิวลาที่มีสิบสองเทพกับกลุ่มดาวในยุคอดีตกาลเป็นผู้ครอบครองตำแหน่งสำคัญ พวกคุณจะไปทำอะไรที่นั่นหรือครับ”

ผมได้เห็นคำพูดมากมายของเหล่าอวตารที่สมัครเข้าร่วมกับ <โอลิมปัส> ผ่าน <ใจแกนโทมาตี> จากใน ‘สามวิธีรอด’

เหล่าอวตารซึ่งถูกใช้เป็นหมากของซินารีโอ รวบรวมเรื่องเล่าที่ไร้คุณภาพ และถูกผูกมัดไว้ด้วยสัญญาที่ไม่ปกติ

“อวตารใน <ใจแกนโทมาตี> ที่ผ่านมาต่างก็ได้ขึ้นสู่ซินารีโอระดับสูงกันทั้งนั้น! พวกเขา...!”

“พูดถึงพวกนั้นนะหรือครับ”

ผู้คนหันหน้ามองไปยังทิศทางที่ผมชี้ไป เรือจำนวนมากแล่นตามหลังเรืออาร์โกที่แหวกผ่านท้องทะเลมา ในบรรดาลูกเรือมีหลายคนดูแล้วน่าจะเคยเป็นผู้เข้าร่วม <ใจแกนโทมาตี> มาก่อน

“ทะเล...ทำไมพวกเขา...”

<ใจแกนโทมาตี>

เขตตำนานซึ่งถูกบันทึกไว้ในฐานะเหตุการณ์ที่เหล่ายักษ์ วิรูปูระและเทพแห่ง <โอลิมปัส> แบ่งพรรคแบ่งฝ่ายต่อสู้กัน

แต่ในความเป็นจริงเหล่าวีรบุรุษผู้เข้าร่วมสงครามครั้งนั้นถูกสร้างขึ้นมา
ในรูปแบบใด อวตารส่วนใหญ่ไม่มีใครรู้หรือ

[กลุ่มดาวจำนวนมากตื่นตื่น!]

ทวยเทพทั้งหลายหวาดกลัวภัยพิบัติ พวกเขาจุดธูปและข่มขู่มนุษย์
จำนวนมากจนให้กำเนิดเหล่าวีรบุรุษ เพื่อเตรียมรับมือกับ <ใจแค้นโทมาคี>

[เหล่ากลุ่มดาวจากเนบิวลา <โอลิมปัส> แสดงความเป็นปรีภยต่อคุณ]

ยิ่งกว่านั้นคือ มีอวตารมากมายที่ยังคงถูกเรียกตัวไปเข้าร่วมสงคราม
อันเลวร้ายที่ ‘ถูกสร้างขึ้นใหม่’ แม้กระทั่งหลัง <ใจแค้นโทมาคี> จบลง
ผู้เข้าร่วมพวกนี้ไม่มีทางรู้หรือ

ซินาริโอที่ไม่ต่างอะไรกับงูซึ่งไต่บงทางตัวเอง กลืนกินตัวเอง และสร้าง
ตัวเองขึ้นมาใหม่

[กลุ่มดาวจำนวนมากเข้าสู่ช่อง!]

[กลุ่มดาวจำนวนมากไม่อาจเก็บซ่อนความตื่นตื่นที่มีต่อ <ใจแค้นโทมาคี>
ได้!]

กลุ่มดาวที่เคยเกลียดชังซินาริโอ ตอนนี้อยู่ไปถึงปลายทางของซินาริโอ
และสนุกไปกับมัน พวกเขาหัวเราะเยาะอวตารที่ตะเกียกตะกายปีนบันไดของ
ซินาริโอ ในขณะที่ตะบันโดม่งหน้าสู้อยอดสูงสุดไปที่ละขั้นอีกครั้ง

ผู้ซึ่งเคยเป็นเหยื่อของโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้ากลับกลายเป็นผู้ก่อ
โศกนาฏกรรมขึ้นใหม่อีกครั้งเสียเอง

ผมหันไปพูดกับพวกอวตารที่ตกอยู่ในความหวาดกลัว

“ผมอยากทำลายซินาริโอนี้ครับ”

“ทำลายซินาริโอ? คุณพูดอะไร...”

หลายคนมีสีหน้าไม่เข้าใจว่าผมต้องการสื่ออะไรกันแน่

ไม่แปลก ผู้คนที่ฝ่าฟันซินาริโอ ลำพังแค่ดีนรนาเอาชีวิตรอดก็ตั้งมือ
เต็มท่น พวกเขาย่อมไม่เข้าใจสิ่งที่ผมต้องการจะทำอยู่แล้ว

เพราะซินาริโอได้กลายเป็นเงื่อนไขการดำรงชีวิตสำหรับพวกเขาไปแล้ว
อย่างไรเล่า

[ช่างเป็นกลุ่มดาวที่ใจกล้ำอย่างที่คิดไว้จริง ๆ! เจ้าคิดจะต่อกรกับ <โอลิมปัส>

งั้นหรือ]

ผมหันหน้าไปมองตามเสียงใครคนหนึ่งที่ตั้งแทรกขึ้นมา ร่างใหญ่ที่คุ้นเคย
ไม่น้อยยืนอยู่ที่นั่น

หมวดเครารุงรัง ทวนขนาดหนึ่งจิ้งแปดซุน

กลุ่มดาวที่ผมรู้จักดี

“ใช่ครับ”

[ฮ่า ๆ ๆ ๆ! หากไม่เป็นการเสียมารยาทจนเกินไป ข้าขอถามนิยามของเจ้า
ได้หรือไม่]

“ผมคือ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ ครับ”

ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด

อวดารกับกลุ่มดาวหลายกลุ่มมีปฏิกริยาทันทีที่ได้ยินนิยามของผม

“หรือจะเป็นคนนั้นใน ‘ศึกเลือกราชาปีศาจ’...?”

“ระ...ราชาปีศาจที่โค่นสุริยะ!”

“ซุนพลพยัคฆ์แห่งเตียงบันก็้ว! เตียงหุยกก็อยู่ด้วย!”

เตียงหุยกหุบแผงอกบึกบึนของตนเสียงดังปัง ๆ ตะโกนเสียงดัง

[ข้าฯ เจ้าผู้นี้ช่วยเหลือเจ้าอีกแรง ข้ากำลังหมดสนุกกับการละเล่น
แบบเด็ก ๆ น้อยๆพอดี]

เตียงหุยกกล่าวพร้อมกับโยนข้าวของที่เก็บเกี่ยวได้จากริมปาร์กของ
<โอลิมปัส> ทั้ง ไม่ว่าจะเศียรไฮดราน้อย แอปเปิลทองคำ ชนแกะทองคำปลอม

ผมเอ่ยพร้อมพยักหน้า

“ดีเลยครับ”

กลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่อย่างเตียงหุยกจะต้องกลายเป็นกำลังรบที่สำคัญ
ให้แก่พวกเราได้แน่

แต่แค่คนเดียวยังไม่พอ

[ซินารีโอลับ - โคนล้มเหวดตำนาน ส่งผลกระทบต่อซินารีโอหลัก]

ผมตะโกนเสียงดังไปทางกลุ่มดาวและอวดารคนอื่น ๆ

“ได้เวลาเลือกแล้วละครับ!”

ระหว่างที่เรืออาร์โกกำลังแล่นฝ่าทะเลตรงดิ่งเข้ามา และเหล่ายักษ์

ผู้นำเกรงขามปลดปล่อยระดับชั้น อวตารทั้งหลายต่างมองมาที่ผม

“จะเกาะทางเนบิวลาใหญ่ เป็นมือเท้าให้พวกมันตลอดชีวิต หรือจะเป็น
เจ้าของ ‘เทวดานาน’ เรื่องใหม่ด้วยกันกับเหล่ายักษ์ในเทวดานาน”

[เนื้อหา ‘ซินารีโอหลัก’ ที่คุณและเนบิวลาของคุณได้รับมีการอัปเดต!]

<ซินารีโอหลัก #60 - ใจแกนโทมาตี>

ประเภท : หลัก

ระดับความยาก : SSS+

เงื่อนไขการเคลียร์ : เหล่ายักษ์บรรพกาลมาเยือนสมรภูมิ
ของ <ใจแกนโทมาตี> คุณสามารถเข้าร่วมสงครามได้โดยเลือก
ว่าจะเข้าร่วมกับฝ่าย ‘ยักษ์’ หรือฝ่าย <โอลิมปัส> กรุณา
บันทึกชื่อผู้นำทัพฝ่ายเข้าศึก ประกาศการปรากฏของเทวดานาน
เรื่องใหม่ใน <สตาร์สตรีม>!

ระยะเวลาที่กำหนด : -

รางวัล : มหาเรื่องเล่าเรื่องใหม่, ???

กรณีล้มเหลว : ส่วนหนึ่งของ ‘มหาเรื่องเล่า’ ในครอบครอง
ดับสูญ

* ซินารีโอตั้งกล่าวจะสิ้นสุดลงทันทีที่ร่างอวตารผู้นำทัพฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่งถูกกำจัด

* แต่ละฝ่ายมีผู้นำฝ่ายละ 2 คน

คำสั่งซินารีโอมาถึงพร้อมกับเครื่องหมายลูกศรแดงเหนือศีรษะผม

[คุณได้เลือกข้างแล้ว]

[คุณคือหนึ่งในสองผู้นำทัพฝ่าย ‘ยักษ์’]

อวตารรอบด้านเงิบไม่พูดอะไร

พวกเขาเองก็คงได้รับซินารีโอที่ผ่านการอัปเดตใหม่เช่นกัน

[กลุ่มดาว ‘นักโทษรัตเกล้าทองคำ’ สนุกกับความบันเทิงที่ไม่ได้ชมมาเสียนาน]

[กลุ่มดาว ‘มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี’ สนุกกับความล้าปากของคุณ]

[กลุ่มดาว 'จอมวางแผนลับ' อายากรู้กลยุทธ์ของคุณ]

ตอนนั้นเอง ทางฝั่งทะเลก็เริ่มกระหน่ำยิงปืนใหญ่ถล่มมาทางนี้

เสียงหวีดแหลมของฮันซุยของดั่งขึ้น

“คิมตกจา! จะวางฟอร์มไปถึงเมื่อไหร่ อายกตายกันหมดนี่เหอโง!”

ผมชักตบขึ้นมา กระโดดลงจากไหล่ยักษ์

“มาเริ่มกันเลย”

“จะสู้ยังไง ฝ่ายนั้นเหนือชั้นกว่าพวกเรามาก”

ฮันซุยของกล่าวได้ถูกต้อง แม้อันที่จริงจะไม่ถึงขนาด 'เหนือชั้นกว่ามาก' ก็เถอะ ยักษ์ที่ข้ามประตูมิติมาพร้อมกับผมมีไม่ถึงสิบตน ยิ่งกว่านั้นคือกำลังหลักอย่าง 'ไบราร์อิส' แห่งสามพี่น้องเฮ็กคาทอนครีส์ยังไม่สามารถเข้าร่วมสมรภูมิตอนนี้ได้

เขาน่าจะได้รับหน้าที่ 'ผู้นำ' ฝ่ายยักษ์เหมือนผม

[สังหารพวกยักษ์ซะ]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ดั่งขึ้นจากที่หนึ่ง เหล่าวีรบุรุษในร่างมนุษย์กระโดดออกมาจากเรืออาร์โก เริ่มโจมตีใส่เหล่ายักษ์

[ดำเนินการ 'สร้างเวทีเสมือนจริง' ของ <ใจแกนโทมาคี>]

เบรียะ! กระแสไฟฟ้าปะทุขึ้น ทักษะสภาพรอดด้านแปรเปลี่ยน

สมรภูมিরบแห่งยุคบรรพกาล แผ่นดินซึ่งเกิดการสังหารหมู่อย่างเหี้ยมโหดของ <ใจแกนโทมาคี> ขึ้นเป็นครั้งแรก

กลุ่มดาวฝ้าย <โอลิมปัส> บุกเข้ามาทางอากาศ ส่วนใหญ่เป็นแค่ระดับผู้ยิ่งใหญ่ แต่เมื่อพวกเขาพร้อมแรงกันโจมตียักษ์อย่างโหดเหี้ยม สถานการณ์ก็โน้มเอียงไปฝั่งนั้นในพริบตา

「เหล่ายักษ์ผู้ยิ่งใหญ่จักต้องคุกเข่าลงเมื่ออยู่ต่อหน้าการผนึกกำลังของวีรบุรุษและทวยเทพ」

โอ้วววว!

เหล่าใจแกนทีสผู้อาจหาญและเด็ดเดี่ยวคุกเข่าทรุดตัวลงที่ละหนึ่งทีละสอง เมื่อต้องเผชิญกับการโจมตีที่เทพและวีรบุรุษผนึกกำลังกัน

ผมกับสมาชิกกลุ่มพยายามจะเข้าไปช่วยพวกยักษ์ แต่ทุกครั้งที่ตั้งใจจะ

ทำเช่นนั้นก็จะมีการสนับสนุนใหญ่อันน่าสะพรึงกลัวยิ่งมาจากฝั่งทะเล ส่งผลให้
พวกเราไม่อาจขยับตัวไปช่วยได้อย่างอิสระนัก

อีฮียอนของตะโกน

“ต้องหาทางจัดการอาวุธเรือเล่าของทางนั้นก่อนแล้วละครับ!”

อาวุธเรือเล่า ‘เรืออาร์โก’

เรือที่เหล่าวีรบุรุษนักเดินทางแห่ง <โอลิมปัส> โดยสาร มันกระหน่ำยิง
ลูกปืนใหญ่แผ่พลังเวทอันน่ากลัวออกมาไม่ขาดสาย ขึ้นป्लอยไว้แบบนี้ แค่จะ
เข้าไปใกล้ฝั่งห้องทะเลก็คงทำได้ยากยิ่งแล้ว

“ลืมนไปแล้วหรือครับว่าพวกเราไม่มีใครอยู่ด้วย”

ผมหันไปมองเด็กสาวที่ยืนงออยู่ท่ามกลางสมาชิกกลุ่ม

“ฉันทัน...?”

พูดให้ถูกคือมองผ่านไปยังกลุ่มดาวผู้คอยคุ้มครองอยู่เบื้องหลังอีฮียเอ

[กลุ่มดาว ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’ ฝ้ามองคุณ]

อีฮียเอตะโกนด้วยความตกใจ

“จะบ้าเธอ! จะให้ฉันไปสู้กับพวกนั้นนี่นะ!”

เรืออาร์โกของ <โอลิมปัส> มีขนาดใหญ่กว่า [กองเรือรบผี] ของอีฮียเอ
ถ้าจะเทียบกันจริง ๆ คงต้องบอกว่าขนาดต่างกันประมาณเรือตรวจการณ์รบกับ
เรือพิฆาต ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่เธอจะคิดว่าฝืนเกินไป

“เธอทำได้”

ผมรู้ว่าอีฮียเอสามารถทำได้จริง ๆ

“ฉันเชื่อในกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเธอ”

ท่ามกลางสายตัจับจ้องของกลุ่มดาวคาบสมุทรเกาหลี เทพสงครามแห่ง
ท้องทะเลเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเบื้องบน

กลุ่มดาวผู้ถูกขังอยู่ใน ‘คาบสมุทรเกาหลี’ มาเนิ่นนาน

กลุ่มดาวที่ต้องแบกรับนามของประเทศไว้บนแผ่นหลัง อุทิศชีวิตจนเหลือ
ไว้เพียงการเป็นสัญลักษณ์ของประเทศ

เมื่อนานมาแล้ว ‘นักดาบมือหนึ่งแห่งโครยอ’ เคยกล่าวไว้เช่นนี้... ในบรรดา
กลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่แห่งคาบสมุทรเกาหลี กลุ่มดาวที่ขังตีขังเด่นกับเขาได้

มีเพียงขุนศึกผู้รักดีผู้เดียว

ทว่าเพราะเหตุใด กระทั่ง ‘นักดาบมือหนึ่งแห่งโครยอ’ กลายเป็นกลุ่มดาว
ระดับเรื่องเล่าไปแล้ว ขุนศึกผู้รักดีกลับยังคงร้องอยู่แค่ ‘ระดับผู้ยิ่งใหญ่’

[กลุ่มดาว ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’ ฝ้ามองเหล่าสหายร่วมรบของตน]

นั่นเป็นเพราะเขาปฏิบัติสิ่งที่ขึ้นเป็นระดับเรื่องเล่าอย่างไรล่ะ

[กลุ่มดาว ‘ผู้วัดวัดพู่กันได้อย่างสิ้นไหลแห่งขอแอ’ อายากให้ ‘เทพสงคราม
แห่งท้องทะเล’ ต่อสู้เพื่อตัวเอง]

ช่วงเวลาที่กลุ่มดาวซึ่งเริ่มจาก ‘ระดับผู้ยิ่งใหญ่’ จะกลายเป็น ‘ระดับเรื่องเล่า’

วินาทีที่กลุ่มดาวผู้นั้นจะต้องละทิ้งชนชาติและประเทศ ออกเดินทางมุ่งหน้า
ไปยังเส้นทางของตน

แสงเจิดจ้าสาดส่องออกมาจากร่างของอีจียเยจนทำให้ตาพวว่า

[กลุ่มดาว ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’ ปลดปล่อยระดับชั้นของตน]

ขุนศึกผู้รักดีคลายระดับชั้นที่เก็บงำเอาไว้ ราวกับจะเปิดเผยทุกสิ่งของตน

[<สตาร์สตรีม> ฝ้ามองกลุ่มดาว ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’]

ท้องนาแห่งชินาริโอก้มลงมองมาที่ขุนศึกผู้รักดี

ตั้งแต่ออกแสดงความสามารถผู้เก็บงำประกายของตนมาโดยตลอด ระดับ
ชั้นของขุนศึกผู้รักดีที่ปลดปล่อยไปยังเบื้องบนนั้นสูงส่งและนิ่งสงบเป็นล้นพ้น

ความอาจหาญที่ไม่ย่อท้อและไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใด

[กลุ่มดาวจำนวนมากตกตะลึงกับระดับชั้นของ ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’!]

หลังเดินทางผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน ในที่สุดขุนศึกผู้รักดีก็กำลังจะ
หลุดพ้นจากคาบสมุทรเกาหลี

[<สตาร์สตรีม> ยอมรับการเลื่อนระดับของ ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’]

[กลุ่มดาว ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’ กลายเป็น ‘กลุ่มดาวระดับเรื่องเล่า’]

“จียเยเย”

ศึก <ใจแกนโทมาคี> จะเริ่มเปิดฉากด้วยนามของจอมพลแห่งท้องทะเล

“ทำลายพวกมันให้ราบ”

อีจียเยชักดาบขึ้นมาถือไว้ด้วยความอาจหาญของ ‘เทพสงครามแห่งท้องทะเล’

[ตัวละคร ‘อีจียเย’ เปิดใช้งานอักขระ ‘กองเรือรบผี Lv.10’!]

[พลังทำลายล้างของ ‘กองเรือรบผี’ เพิ่มขึ้นนับพันเนื่องจากการยกระดับ
ชั้นของกลุ่มดาวผู้สนับสนุน!]

เรือลึบสองลำปรากฏขึ้นเหนือชายฝั่งทะเล

กองเรือรบที่เคยมีขนาดเท่าเรือตรวจการณ์ ในตอนนี้ได้ขยายใหญ่เท่า
ระดับเรือพิฆาต

「กลยุทธ์การรบกล่าวไว้ว่า หากคิดจะตาย เจ้าจะมีชีวิต และหากคิดจะ
มีชีวิต เจ้าจะตาย」

กองเรือรบทั้งสิบสองลำกระหน่ำยิงกระสุนปืนใหญ่ พุ่งเข้าประจัญบานกับ
เรืออาร์โก

จำนวนกระสุนปืนใหญ่ที่ดูพอดพอดเหยียดกันในช่วงแรก เมื่อเวลาผ่านไป
กลับเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงทีละน้อย

หัวเรืออาร์โกถูกบดขยี้ก่อนใคร กระสุนปืนใหญ่ที่ยิงอย่างไม่หยุดยั้งจึงลด
จำนวนฮวบอย่างกะทันหัน เสียงเกราะเรือระเบิดตังก้องต่อเนื่อง

เรืออาร์โกที่ได้ชื่อว่าทนทานลำนั้นกำลังสิ้นคลอน

ทันทีที่กระสุนจำนวนมากระดมยิงออกไป ช่วยขวางกระสุนปืนใหญ่ของ
ข้าศึก ทางฝั่งพวกเราถึงมืออย่างไร้รอยชำ บันตึระชะอวตารฝ่าย <โอลิมปัส>
ที่วิ่งเข้าใส่ยักษ์ พุ่งตรงไปยังแนวหน้าของสนามรบ

ทางนั้นเองก็คงคิดว่าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปคงไม่รอด ในที่สุดเหล่า
วีรบุรุษบนเรืออาร์โกก็ก้าวออกมา

[ทั้งหมดขึ้นฝั่ง!]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์อันทรงพลังดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏกายของหัวหน้า
คณะเดินทางแห่งเรืออาร์โก ‘ราชาคณะเดินทางแห่งสายลม’

เจสัน² หัวหน้าคณะเดินทางแห่งเรืออาร์โก

² เจสัน (Jason) วีรบุรุษในตำนานกรีก เขารับภารกิจไปตามหาขนแกะทองคำยังสุดขอบโลก
เพื่อแลกกับการครองบัลลังก์ เจสันได้ประกาศรับสมัครลูกเรือ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือเฮอร์คิวลิส จากนั้น
เขาก็ได้ต่อเรือวิเศษขึ้นมาหนึ่งลำ โดยได้รับความช่วยเหลือจากทวยเทพ เรือลำนั้นชื่อว่าเรืออาร์โก เจสัน
ในฐานะหัวหน้าคณะเดินทางออกเดินทางไปทำภารกิจ มีภารกิจมากมาย สุดท้ายเจสันก็ทำภารกิจ
สำเร็จแล้วได้ครองบัลลังก์

[ยักษ์ไม่มีทางขวางการผ่นึกกำลังโจมตีของเทพกับมนุษย์ได้! ผู้ชนะศึก ครานี้ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว!]

กองทหารกรูเข้ามาพร้อมกับเสียงโห่ร้อง

ผมเดินแทรกสมชิกกลุ่มที่กำลังลังเล ก้าวไปยืนอยู่ด้านหน้า แล้วเอ่ยขึ้น
“ไม่จำเป็นต้องกลัวหรอกครับ พวกเราไม่ใช่ยักษ์เสียหน่อย”

พวกเราไม่ใช่ยักษ์

นั่นหมายความว่า ‘สร้างเวทีสี่เหมือนจริง’ ไม่มีผลกระทบต่อพวกเรา

ร่างใหญ่ของเจสันวิ่งตรงเข้ามา ชายร่างใหญ่ไม่แพ้กันของฝั่งพวกเรา
วิ่งออกไปเผชิญหน้ากับเขา

“ชายร่างใหญ่คนนั้นให้เป็นที่ผมเองครับ”

อิชยอนซงนั่นเอง เขาพุ่งเข้าชนเจสันด้วยแรงมหาศาล แผลเสียงคำราม
ลั่น มือทั้งสองประสานยันราวกับกำลังแข่งประลองพลังกำลังความแข็งแกร่ง

“ย้ายกกก!”

ครึ้นนน!

การประลองพลังกำลังอันมหาศาลถึงกับทำให้ผืนดินรอบด้านเคลื่อนตัว
เจสันเองก็ตกใจไม่น้อย

เมื่อเข้าสู่ช่วงครึ่งหลังของ ‘สามวิธียอด’ ทรายใต้ที่เป็นเรื่องของพลังกำลัง
อิชยอนซงก็ไม่น้อยหน้าใคร ไม่ว่าจะกลุ่มดาวหรืออวตารคนไหนก็ตาม

[กลุ่มดาว ‘เจ้าแห่งเหล็กกล้า’ เพิ่มระดับความเข้ากันได้!]

เกราะเหล็กกล้างอกขึ้นมาปกคลุมทั่วร่างของอิชยอนซง เขาบรรลู่ [กลายเป็น
ร่างเหล็กกล้า] ไปจนถึงระดับที่สูงลิ่ว ร่างของอิชยอนซงไม่สะทกสะท้านแม้จะ
เจอกับหมัดของวีรบุรุษ

ชินยูซึงกับอีกิลยงซึ่มังกรบินอยู่บนท้องฟ้า

ชินยูซึงหลบหลีกพวกวีรบุรุษที่ครอบครองเรื่องเล่าพิฆาตมังกร มังกร
คิเมร่าพ่นลมหายใจมังกรอยู่กลางอากาศ เพียงพริบตาท้องทะเลก็ถูกปกคลุมไป
ด้วยลมหายใจพิฆะ เหล่าราชาแมลงของอีกิลยงแทรกตัวอยู่ท่ามกลางหมอกพิฆะ
นั่น ไส้สังหารข้าศึกที่กำลังตื่นตระหนกทางรอด

อิชอลฮวาใช้กรงเล็บพิฆะต่อสู้กับเหล่าวีรบุรุษ ฮันซุยองเปิดใช้งาน [เพลิง

ทมิฬ) ขวางกลุ่มดาวของ <โอลิมปัส> เอาไว้

พวกเขาในเวลาอื่นต่างมีศักยภาพมากพอที่จะต่อสู้กับกลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่กันได้แล้ว

เนบิวลาที่เพิ่งจะมีสมาชิกแค่ประมาณสิบคนกำลังยื่นหยัดต่อสู้อยู่กับกลุ่มดาวจากเนบิวลาขนาดใหญ่ผู้แข็งแกร่ง

พวกอวตารที่เฝ้าสังเกตการณ์รบอยู่ห่าง ๆ ด้านหลังส่งเสียงฮือฮา

“อะไรกัน เหมือนนว่า <โอลิมปัส> กำลังโดนไล่ต้อนเลยนะ...?”

“ด้วยฝีมือของเนบิวลาเล็ก ๆ นั้น?”

ผลประโยชน์ที่ผมเล็งไว้ก็คือเรื่องนี่แหละ

การสู้รบนะ มันต้องแสดงให้เห็นถึงกำลังการต่อสู้ที่ชัดเจนตั้งแต่ตอนยังอยู่ในช่วงเปิดศึก ถึงจะดึงดูดการสนับสนุนได้มากขึ้น

แต่ดูทำในก็ เทพี่แห่งชัยชนะจะไม่อยู่ข้างพวกเรา

ครึ้นนน!

ในที่สุดก็โผล่หัวมาจนได้สินะ

ผมเงยหน้าขึ้นมองสัตว์ประหลาดร่างสูงใหญ่กว่ายี่สิบเมตรซึ่งบดบังทัศนวิสัย

มองอย่างไรก็ไม่ใช้ความสูงของมนุษย์ เกราะสีทองแพรวพราว ห่มหนังราชสีห์ต่างผ้าคลุม ต่อให้เป็นคนที่ไม่รู้จักเทวตำนานของกรีกและโรมันก็ต้องรู้จักนามของเขาคอนนี่

ยักษ์หลายตนถึงกับหยุดชะงัก ตะโกนเสียงดังเมื่อสังเกตเห็นร่างใหญ่มโหฬาร

[เฮอร์คิวลีส...!]

วีรบุรุษที่กระหังสิบสองเทพยังต้องหลีกเลียง ‘ระดับชั้น’ ของเขาเข้าปกคลุมไปทั่วสมรภูมิรบ

ผมยิ้มขึ้น เงยหน้าขึ้นมองเงาดำที่ปกคลุมไปทั่วบริเวณ

หากคิดจะต่อกรกับสัตว์ประหลาด ทางฝั่งนี้เองก็ต้องเรียกสัตว์ประหลาดออกมาเช่นกันสินะ

พวกเราใช้เวลาานมากเหลือเกินกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้

ดังนั้นผมจะไม่มีทางยอมถอยที่แน่นอน
“ดาบที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อพาดฟันยักษ์ชาติที่หลับใหล”
ผมทึ่งคาถาอัญเชิญในการเปิดใช้งานเสียงค่อย
“ขออัญเชิญลงมาสถิตย์ที่แห่งนี้”
มาได้แล้ว คิมหันมอุณ

ทดลองอ่าน

คัทรูทางธรรมชาติของเทพเจ้า (2)

อากาศตรงหน้าหมอบคว้างเป็นกระแสน้ำวน ประตุมิติถูกเปิดออก

[กลุ่มดาว ราชินีแห่งฤดูใบไม้ผลิอันธกาว จ้องมองคุณ]

ผมได้รับสิทธิ์การใช้งานพลูโตมาจากฮาเดสเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นผมจึงสามารถใช้พลูโตใน <ใจแกนโทมาคี> ดีกว่าได้อย่างอิสระเสรี

[ฮ่า ๆ ๆ ๆ ลุงตึกเตน! ไหนบอกว่าเกลียดนักเกลียดหนา แต่ดันจำคาถาอัญเชิญนั้นได้แม่นเลยนี่หว่า]

เสียงเย้าหยอกของคุณนั้นมุนดังขึ้น

ทว่าहारยักษาไม่ได้ปรากฏกายทันที ในประตุมิติที่หมอบเป็นเกลียว มีเพียงความมืดมิดไร้กั้นบังเท่านั้น

[รอสักสิบนาทีนะ พอติค่ายกลอัญเชิญของฝั่งนี้ดันพัง ฉันเลยไปตอนนี้อยู่ไม่ได้นะ พวกยักษ์ดาตันกระต๊อบเท่ากันหนักไปหน่อย...]

ไ้อ้บดซบเอ๊ย

เฮอร์คิวลีสพนศวันขาว มองตรงมาทางนี้ด้วยนัยน์ตาเฉยชา

ช่วยไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นผมก็ต้องหาทางยื้อเวลาไว้ก่อน

ผมก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ตะโกนเสียงดัง

“เฮอร์คิวลีส! ‘มหาวิรบุรุษแห่งสิบสองภารกิจ!’”

เฮอร์คิวลีสมองมาที่ผม เหนือศีรษะของเขามีเครื่องหมายลูกศรสีแดงกะพริบอยู่

[กลุ่มดาวดังกล่าวเป็น ‘ผู้นำ’ ฝาย <โอลิมปัส>]

ทะเลแล้วเขียว เขาคนนี้เป็นหนึ่งในสอง ‘ผู้นำ’ ของฝาย <โอลิมปัส>

อ้างอิงตามเทวดำนาน เฮอรัคิวลีสเป็นผู้สังหารผู้นำของเหล่ายักษ์ใน <ไจแกนโทมาคี> ดังนั้นจึงเป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้วที่เขาจะเป็นผู้นำคิกนี้

กลุ่มดาวมากมายใน ‘สามวีรธอด’ เคยกล่าวไว้เช่นนี้

“ตราบไคที่มีเฮอรัคิวลีส ผู้ชนะของ <ไจแกนโทมาคี> จะไม่มีวันแปรเปลี่ยน”]

เหล่าอวตารที่เพิ่งเคยเห็นเฮอรัคิวลีสเป็นครั้งแรกให้ร้องเชียร์

“โอ้วววว!”

“เฮอรัคิวลีส! เฮอรัคิวลีส!”

มหาวีรบุรุษแห่งโอลิมปัส เฮอรัคิวลีสผู้ชนะศึกมานับไม่ถ้วน และทั้งเทวดำนานเอาไว้มากมาย

เรื่องเล่าทั้งหลายของคนผู้นี้โด่งดังไปทั่ว <สตาร์สตรึม> แต่ไม่ว่าจะอวตารหรือกลุ่มดาวก็ยังแทบไม่เคยมีใครได้เห็นเฮอรัคิวลีสตัวจริงแบบนี้

มีเพียงเรื่องราวเล่าขานกันว่าเขาคือมนุษย์กึ่งเทพ สายเลือดของเทพกับมนุษย์ มีร่างกายแวววาวด้วยเหล็กกล้า เป็นผู้พิทักษ์แห่ง <โอลิมปัส>

[เรื่องเล่า ‘ผู้รุดคอราสีห์นี่เมียจนสิ้นชีพ’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

[เรื่องเล่า ‘ผู้หุบตีหุมปายักษ์’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

[เรื่องเล่า ‘ผู้กำราบเคอร์เบรอสด้วยมือเปล่า’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

...

เรื่องเล่าจำนวนนับไม่ถ้วนรวบรวมไว้อยู่ทั่วร่างเฮอรัคิวลีส มองแค่ผิวเผินยังสัมผัสได้ว่าเรื่องเล่าพวกนั้นช่างบ้าคลั่งเหลือเกิน แต่ละเรื่องอย่างน้อยก็ระดับ

ตำนานชั้นไป กระทั่ง ‘มหาเรื่องเล่า’ ที่สั่งสมมายังอยู่ในระดับชั้นที่ผมเทียบไม่ได้

ที่ว่าผมไม่ได้เริ่มเกมโดยที่ไม่รู้เรื่องพวกนั้นสักหน่อย

“นึกแล้วเขียว ขาวลือของ <สตาร์สตรึม> นี่มันเชื่อไม่ได้เลยสักนิดสินะครับ”

หมัดขนาดเท่าบ้านทั้งหลังของเฮอรัคิวลีสพุ่งตรงมาหาผมทันทีที่เสียงย้ายโตะของผมดังเข้าหูเขา

[สกลเฉพาะตัว ‘บุ้กมาร์ก’ ถูกเปิดใช้งาน!]

ผมเปิดใช้งาน [หตขนาดร่าง] กับ [กลายร่างมนุษย์อัสนี] ต่อกันอย่าง
ไม่เว้นช่วง

หมัดของเซอร์คิวลิสเฉียดปลายศีรษะผมไปทูปพื้นจนแหกสะเก็ด
กลายเป็นหลุมขนาดใหญ่

ถึงจะโล่งอกที่หลบพละกำลังมหาศาลนั้นได้ทัน แต่ผมก็ยังไม่หยุดยั้งเขา

“เรื่องหมัดก็ถือว่าพอใช้ได้นะครับเนี่ย ถึงจะน่ากังขาอยู่บ้างว่าระดับนี้
จะจัดการเหล่ายักษ์ได้จริงหรือเปล่านั้นก็เถอะ”

เสียงคล้ายเสียงร้องคำรามดังออกมาจากร่างของเซอร์คิวลิส ราวกับเขา
กำลังโกรธแค้น

“ผมรู้เรื่องราวที่เล่าขานสืบต่อกันมาเกี่ยวกับตัวคุณหลายเรื่องครับ จับ
ราชสีห์นี่เมียมัน บั่นเคียวไฮดรา ล่านกstimเฟเลียน¹... ต่างก็เป็นเรื่องเล่าที่ไม่น่าเชื่อ
ว่า ‘คนหนึ่งคน’ จะทำได้ในระยะเวลาสั้นๆ ไข่ม้อยล่ะครับ”

ในที่สุดถ้อยคำก็ตัดสินสิทธิ์ก็ระเบิดออกมาจากร่างของเซอร์คิวลิส

[ใช่ นั่นแหละข้า ‘เซอร์คิวลิส’!]

น้ำเสียงที่เพียงแค่นี้ก็ทำให้ผมขนลุกซู่ไปหมด นี่คือระดับชั้นเทียบเท่า
สิบสองเทพไม่ผิดแน่

ทว่าแบบนี้กลับยิ่งทำให้ผมแน่ใจกว่าเดิม

“ผมได้ยินข่าวลือมาว่าคุณถือกำเนิดขึ้นเพื่อ <ใจแกนโทมาคี> สิบสอง
ภารกิจของคุณล้วนเป็นความยากลำบากที่ปูทางเพื่อชัยชนะแห่ง <ใจแกนโทมาคี>
ใช่ไหมครับ”

[กลุ่มดาวหลายกลุ่มสนใจในเรื่องราวของคุณ!]

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ เป็นห่วงคุณ]

ไม่รู้ดีความคำพูดของผมไปในความหมายไหน เซอร์คิวลิสทูปแฉงออก

¹ นกstimเฟเลียน (Stymphalian Birds) 1 ใน 12 ภารกิจของเซอร์คิวลิส นกกินคนเหล่านี้
มีนิสัยดุร้าย ขนเป็นโลหะ บินได้เร็ว อีกทั้งมูลยังเป็นพิษ เซอร์คิวลิสใช้ลูกธนูที่อาบพิษของไฮดรา
สังหารพวกมัน

ตนเองเสียงดังตึง ๆ พอร่างสูงใหญ่กว่ายี่สิบเมตรทำอะไรแบบนี้ก็กลายเป็นภาพที่น่าชมอยู่มาก

ผมกล่าวต่อ

“แต่หนึ่งในสหายสนิทของผมฟังเรื่องของคุณแล้วกลับนึกสงสัยขึ้นมาครับ”

ผมพูดต่อในขณะที่พยายามกดโตะเสียดัดพลาโนในใจ

“เดิมทีเฮอร์คิวลีสเป็นมนุษย์ที่ถือกำเนิดขึ้นหลังยุคสมัย ‘น้ำท่วมโลก’² แล้วทำไมเขาถึงสามารถเข้าร่วม <ใจแกนโทมาคี> ซึ่งอุบัติขึ้นก่อนที่เขาจะถือกำเนิดได้ล่ะ”

คนที่ตั้งคำถามนั้นไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นยูซังอา

กลุ่มดาวในช่องเริ่มส่งเสียงดังเจี๊ยวจ๊าว

เฮอร์คิวลีสลืงตา ประกาศกร้าวด้วยถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์

[เจ้าคนจงหอง! คิดว่าเฮอร์คิวลีสผู้นี้พูดโกหกทั้งนั้นระะ!]

“ใช่ ไม่ใช่แค่นายนะ แต่เป็นสิบสองเทพทั้งหมด”

คำตอบที่สวนกลับไปของผมทำเอาเฮอร์คิวลีสได้แต่ปิดปากเงียบไปชั่วขณะ

“พวกนายสร้าง ‘เรื่องเล่าจอมปลอม’ มากมาย แถมยังปรับเปลี่ยนกระทั่งยุคสมัยเสียด้วย”

สีหน้าของเฮอร์คิวลีสแปรเปลี่ยนเป็นว่าวุ่นอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันเองก็มองว่านี่มันเหลวไหลเป็นบ้าเหมือนกัน พวกนายเอาแต่พล่ามเรื่องไร้สาระครึ่งแล้วครึ่งเล่าไม่ยอมหยุด...แล้ววันหนึ่งมันดันกลายเป็น ‘เรื่องเล่าแท้จริง’ ขึ้นมาได้เนี่ย”

พันปี สองพันปี หลายหมื่นปี คำโกหกที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ

“แยะไปกว่านั้นคือ หลังกลายเป็นเรื่องเล่าขึ้นมา ดันสามารถยืนยันกรานว่า ‘สิ่งที่ไม่เคยมีตัวตน’ นั้น ‘มีตัวตนมาตั้งแต่แรก’ ได้ซะงั้น...เรื่องเล่านี้มันช่างน่ามหัศจรรย์

² น้ำท่วมโลกตามตำนานกรีกเกิดขึ้นหลังจากความชั่วร้ายถูกปลดปล่อยออกมาจากกล่องแพนโดรา เทพซุสต้องการจะชำระล้างโลกอีกครั้ง จึงได้ให้เทพโฟไซดอนบันดาลให้เกิดน้ำท่วม มีมนุษย์เพียงสองคนเท่านั้นที่ได้รับพรให้รอดพ้นภัย นั่นคือกษัตริย์ดีวคาเลียน (Deucalion) และราชินีไพร์รา (Pyrrha) เมื่อน้ำลดลงหลังผ่านไปเก้าวันเก้าคืน ทั้งสองก็เก็บก้อนหินขึ้นมาโยน และเกิดเป็นมนุษย์ยุคใหม่ขึ้นมา

นะวามั้ย”

[ข้าคือเฮอร์คิวลีส! วีรบุรุษแห่ง <ใจแกนโทมาคี> เฮอร์คิวลีสผู้เป็น
สัญลักษณ์ของ <โอลิมปัส>!]

“ฉันไม่รู้หรือว่ามีเส้นโลกไหนบ้างที่เป็นแบบนั้น บางทีในโลกคู่ขนานอื่น
อาจมีวีรบุรุษผู้ไล่ล่าไฮดราและราชสีห์นี่เมียนอยู่จริง ๆ ก็ได้”

[กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ ยิ้มด้วยความสนใจ]

ผมกล่าวพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

นึกถึงรอบการย้อนกลับจำนวนนับไม่ถ้วนของยูจุงฮยอกที่ผมได้เห็นตอน
ท่องไปยังรอบที่ 1,863

“แต่ไม่ใช่โลกนี้ ในโลกนี้วีรบุรุษอย่าง ‘เฮอร์คิวลีส’ ไม่มีตัวตนอยู่จริง”

[เจ้า!]

“เพราะ ‘เฮอร์คิวลีส’ เป็นชื่อ ‘อาวูรเรื่องเล่า’ ที่พวกนายสร้างขึ้นยังงั้นละ”

ซุส เทพเจ้าสายฟ้าได้หัวานเมลิตพันธุ์ของตนเพื่อเตรียมความพร้อม
สำหรับ <ใจแกนโทมาคี> และก็อย่างเคย ‘เมลิตพันธุ์’ ในที่นี้คือการอุปมา
ซุสหวาดกลัวการฟื้นกลับมาของเหล่ายักษ์ จึงแฉะเวียนข้ามผ่านเส้นโลก
เก็บรวบรวมเรื่องเล่าวีรบุรุษมากมาย

[ราชสีห์นี่เมียน]

[กวางเซาทอง³]

[กระทิงแห่งครีต]

[ไฮดราเก้าหัว]

...

เขาสั่งสมเรื่องเล่า เนมิต ‘ตัวตนหนึ่ง’ ขึ้นมา

เพียงไม่นานตัวตนนั้นก็ก่อร่างขึ้นกลายเป็น ‘อาวูรเรื่องเล่า’ ขึ้นหนึ่ง ถูก
สร้างขึ้นด้วยการสวมวิญญาณมนุษย์เป็นพลังในการขับเคลื่อน เพื่อยืนหยัดต่อสู้

³กวางซีรีเนียน (Ceryneian Hind) สัตว์วิเศษของเทพอาร์เทมิส วิ่งได้เร็วมาก เฮอร์คิวลีส
วิ่งไล่มันอยู่หนึ่งปีเต็มจนมันเหนื่อย จึงได้จับตัวไว้สำเร็จ แต่เฮอร์คิวลีสได้ขออนุญาตเทพแล้วว่า
จะไม่ทำอันตรายมัน และจะปล่อยคืนทันทีหลังเสร็จสิ้นภารกิจ

กับ ‘ยักษษา’

ความน่าสะพรึงกลัวแห่ง <สตาร์สตรีม> อาวุธที่เรียกความหวาดกลัวแห่งการสังหารหมู่จากสนามรบมากมาย

“ทหารยักษษาเซอร์คิวลิส”

[กลุ่มดาว ‘นักโทษรัตเกล้าทองคำ’ ตกใจ]

[กลุ่มดาว ‘แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม’ แค้นใจกับความชั่วช้าของ <โอลิมปัส>!]

[กลุ่มดาว ‘ราชินีแห่งฤดูใบไม้ผลิอนธการ’ เผยสีหน้าเย็นชา]

[กลุ่มดาว ‘โฆษกแห่งปัญญาและความยุติธรรม’ นัยน์ตาลิ้นไหว]

[กลุ่มดาวจำนวนมากตกตะลึงในตัวตนที่แท้จริงของ ‘เซอร์คิวลิส’!]

บางทีพวกกลุ่มดาวส่วนใหญ่เองก็คงไม่เคยรู้ถึงเรื่องราวนี้มาก่อน ซึ่งก็แน่นอนอยู่แล้ว เพราะนี่เป็นความจริงที่มีเพียงกลุ่มดาวสิบสองเทพโอลิมปัสผู้สร้างเซอร์คิวลิสขึ้นมา และผมผู้อ่าน ‘สามวีรรอด’ เท่านั้นที่รู้

[กลุ่มดาวจำนวนมากเข้าสู่ช่อง #BY-9158!]

พอจำนวนกลุ่มดาวในช่องเพิ่มขึ้นอย่างฉับพลัน บัญชีร้องครางเบา ๆ

[กลุ่มดาวจำนวนมากสงสัยในอัตลักษณ์ของ <ใจแกนโทมาคี>!]

ในที่สุดเวลาที่ผมปรารถนาที่ถูกร่างขึ้นอย่างสมบูรณ์

[อัตลักษณ์เทวดำนานของ ‘เซอร์คิวลิส’ เกิดการสั่นคลอน]

[ตัวตนของ ‘เซอร์คิวลิส’ ส่งผลกระทบต่อ ‘สร้างเวทีเสมือนจริง’]

ผมจ้องเซอร์คิวลิส

[สกลิเฉพาะตัว ‘ความเข้าใจในการอ่าน’ ถูกเปิดใช้งาน!]

[ทำความเข้าใจโครงสร้างเรื่องเล่าโดยรวมของเป้าหมายด้วยประสิทธิภาพของคุณลักษณะ!]

‘เขาคือเทพแห่งสงครามผู้ถือกำเนิดขึ้นเพื่อสงคราม’

‘มือขวาถือ ‘ความน่าสะพรึงกลัว’ มือซ้ายถือ ‘ความวิตกกังวล’]

‘ทุก ‘การต่อสู้’ เบื้องหน้าที่เขาเดินผ่าน เส้นทางเหล่านั้นเหลือทิ้งไว้ซึ่ง ‘ความแตกแยก’]

เรื่องเล่าของกลุ่มดาวหลังไหลออกมาจากร่างทหารยักษษา นั้นไม่ใช่เรื่องเล่า

ของเฮอรัคลีส

เฮอรัคลีสเป็นทหารรักษา ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมีคนขับเคลื่อนอยู่ภายในนั้น
และผมก็รู้เสียด้วยว่าใคร

ผมประกาศก้องด้วยถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ราวกับจะหัวเราะเยาะ

[เทพสงครามแห่งความเหี้ยมโหด! นายเป็นแค่อีซี่ซลาดตาชาวที่ต่อสู้อย่าง
เมื่อหลบอยู่หลัง ‘ทหารรักษา’ เท่านั้นหรือ]

กระแสนลมรุนแรงพัดออกมาจากร่างของเฮอรัคลีส เหล่าวีรบุรุษและ
กลุ่มดาวที่กำลังต่อสู้อย่างเลือดสาดอยู่รอบบริเวณกระเด็นไปไกลหลายสิบลเมตร
ในคราเดียว ถ้าผมไม่ได้เปิดใช้งาน [เส้นทางแห่งสายลม] ผ่าน [บูคมาร์ก] ผมเอง
ก็คงปลิวไปไกลถึงเส้นขอบฟ้าไม่ต่างกัน

แอรอสเปิดปากพูด

[แต่ไหนแต่ไรพวกปากมากใน <โอลิมปัส> ไม่เคยมีใครมีจุดจบที่ดี
แม้แต่เอดิปัสหรือโพรมิธีอุส⁴ ก็ไม่มีข้อยกเว้น]

ต่างจากภายนอกที่ปลดปล่อยพลังรุนแรงออกมา ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ของ
แอรอส ‘เทพสงครามแห่งความเหี้ยมโหด’ หนึ่งสงบเกินคาด

[และเจ้าก็ปากมากยิ่งกว่าผู้ใดที่ข้าเคยพบเห็น]

เฮอรัคลีสสาวเท้าเข้ามาใกล้ จังหวะที่อีกฝ่ายหุบกำปั้นลงมาที่ผมนั้นเอง
เวลาสิบนาทีก็สิ้นสุดลงแล้ว

ทหารรักษาพลูโตสถิตลงมากลางอากาศ รับผิดชอบของเฮอรัคลีสเอาไว้
ได้ทันช่วงที่

ผมเหาะขึ้น แทรกตัวเข้าไปในที่นั่งคนขับของพลูโต

[‘ทหารรักษาพลูโต’ ตรวจสอบเช็คการขึ้นขับของคุณ]

[‘ทหารรักษาพลูโต’ ทำการตรวจสอบกลุ่มดาวของมาสเตอร์]

[เรื่องเล่าของคุณสอดคล้องประสานเข้ากับ ‘ทหารรักษาพลูโต’]

⁴ โพรมิธีอุส (Prometheus) เทพซึ่งขโมยไฟมาให้มนุษย์ ทำให้มนุษย์รู้จักใช้ไฟปรุงอาหาร
เริ่มต้นสร้างอารยธรรม การกระทำของเขาทำให้เทพซุสโกรธมาก จึงล่าเขาไว้แล้วเรียกกอินทรีมาจิก
กินตับ ซึ่งทุกคืนตับของโพรมิธีอุสจะงอกขึ้นมาใหม่เพื่อรับการลงทัณฑ์นี้อย่างไม่รู้จบ

ร่างของผมถูกทหารรักษาโอบกอดเอาไว้อย่างสบายและอบอุ่น เมื่อผม ลืมตาขึ้นพร้อมกับรู้สึกถึงกลิ่นเนื้ออ่อนนุ่มที่ปกคลุมไปทั่วร่าง ผมก็มองเห็นโลก ผ่านทัศนวิสัยของ ‘ทหารรักษา’

พลังของ ‘อาวุธเรื่องเล่า’ ห่อหุ้มร่างอวดราวอย่างเต็มเปี่ยม และนี่ก็คือ ‘ทหารรักษาพลูโต’ หนึ่งในอาวุธเรื่องเล่าที่แข็งแกร่งที่สุดของ ‘สามวิธีรอด’

[แหะ! อุแหะ! แหะ! รู้สึกอย่างกับมีพยาธิซ่อนไซอยู่ในท้องเลย!]
ระหว่างที่คิมนมอุนไวยวาย ฮันชวยองก็ทั้กมาหาผมผ่าน ‘ลอบนัดพบยาม กลางวัน’

- เฮ้ จะไหวหรือ ถึงจะเป็นทหารรักษาเหมือนกัน แต่นั่น ‘เซอร์คิวลิส’ เขียวนะ ที่นายมีก็แค่ ‘คิมนมอุน’ เท่านั้นเอง

ระดับของทหารรักษาจะถูกตัดสินตามระดับคุณภาพของ ‘วิญญาณ’ ที่นำมา ใช้เป็นวัตถุดิบในการสร้าง และเดิมทีวิญญาณที่ถูกใช้เป็นพลังงานของพลูโต ก็ไม่ใช่คิมนมอุน

ซึ่งหมายความว่า ‘พลูโต’ ในตอนนี้อ่อนแอกว่า ‘ทหารรักษาพลูโต’ ในนิยาย

- คิมนมอุนก็พอใช้ได้
- สถานการณ์มันต่างกับตอนทำลายโรงงานในโลกปีศาจนะ!
- คิดว่าฉันไม่รู้เรื่องนั้นหรือไง เอาเป็นว่าทำได้แน่
- แน่ใจ?
- เดิมทีอาจจะฝืนเกินไป แต่...ฉันได้เรียนรู้มาจากเธอนิดหน่อย
- หา?

ผมพุ่งไปทางเซอร์คิวลิสทั้งแบบนั้น เซอร์คิวลิสที่ขยายร่างให้เท่ากับขนาด ของพลูโตเองก็วิ่งเข้ามาประจันหน้ากับผมเช่นกัน มือทั้งสองกระแทกกระทั้นใส่กัน แรงกดดันมหาศาลก่อให้เกิดกระแสไฟฟ้าขึ้นทั่วท้องทะเล

แอรสมีสีหน้าประหลาดใจอย่างแท้จริงเมื่อเจอกับศักยภาพของพลูโตที่มี พลังระดับเดียวกับเซอร์คิวลิส

[ทหารรักษา? ไปได้มันมาจากที่ไหน]

“พอดีฉันเองก็เที่ยวโง่งไปทั่วไม่ต่างจากพวกนายเท่าไร”

ตั้งแต่ ‘ศึกเลือกราชาปีศาจ’ จบลง ไปจนถึงหลังกลับมาจาก ‘รอบที่ 1,863’ ผมเตรียมการสำหรับ <ใจแกนโทมาคี> มาโดยตลอด มันเป็นโอกาสในการสร้างฐานะที่มั่นคงให้แก่เนิวลาน้องใหม่ และเป็นโอกาสในการส่งคำเตือนพวกเนิวลาใหญ่ที่ทำตัวระคายหูระคายตาอย่างจริงจัง

‘คิมดกจาอ่าน ‘สามวิธีรอด’ ครั้งแล้วครั้งเล่า’

ต้นฉบับนิยายเปลี่ยนแปลงไป อนาคตเริ่มไม่แน่ชัด ทั้งยังไม่สามารถใช้งาน ‘พยากรณ์ลอกเลียน’ ได้เหมือนฮันซูยองในรอบที่ 1,863 การ ‘สร้างสรรค์’ องค์กรประกอบที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเป็นสิ่งที่มีแค่นักเขียนอย่างฮันซูยองเท่านั้นที่จะสามารถทำได้

ฮันซูยองของรอบที่ 1,863 กล่าวไว้เช่นนี้

- พุดบ้ออะไรของนาย นายเป็นนักอ่านไม่ใช่เหรอ

นักอ่าน

ผู้คอยอ่านและชื่นชมผลงานของนักเขียน

- คุณนักเขียนครับ หลักฐานทางประวัติศาสตร์ของทวายเทพ <โอลิมปัส> ดูจะน้อยไปหรือเปล่าครับ แอเรสเป็นเทพที่ดูถูกมนุษย์และโหดเหี้ยมมากกว่าที่บรรยายไว้นะครับ...

- ถ้าทำแบบนี้ละก็ ความเป็นไปได้ที่สิบสองเทพแต่ละรายสามารถใช้ได้...

และก็เป็นผู้สร้างเรื่องราวไปพร้อมกับนักเขียน

เปรี้ยงงง!

กำปั้นของเฮอร์คิวลิสกระแทกเข้าที่หัวของพลูโต หมัดของพลูโตระเบิดใส่แก้มอกของเฮอร์คิวลิส

ท่ามกลางการปะทะกันอย่างดุเดือดที่ดำเนินไปอย่างไม่มีใครยอมใคร ความรู้สึกต่าง ๆ นานาที่ผมเคยสัมผัสยามอ่าน ‘สามวิธีรอด’ พลันแวบผ่านเข้ามา

- ผมว่าพวกกลุ่มดาวที่ลงมาซินาโรระดับล่างดูจะเสียเปรียบมากไปหน่อย...

ผมไม่ใช่ ‘นักเขียน’ ดังนั้นผมจึงไม่อาจทำได้แบบฮันซูยอง

ที่ว่าผมเป็นคนที่มีมองเห็นจุดอ่อนของ ‘ต้นฉบับนิยาย’ เรื่องนี้ได้ทะลุปรุโปร่งยิ่งกว่าใคร

บางทีอาจจะยิ่งกว่านักเขียนผู้เขียนนิยายด้วยก็เป็นได้

[การละเล่นจบลงเท่านี้]

พลังที่แผ่ซ่านออกมาจากร่างทหารยักษะฮอร์คิวลีสต่างไปจากเดิม พลังกำลังที่ใช้บีบบัดคอของราชสีห์โคจรไปอยู่ที่แขนทั้งสองข้างของทหารยักษะ 'กระบองฮอร์คิวลีส' มรดกดวงดาวของฮอร์คิวลีสถูกัญญะเชิญออกมา

ผมเองก็เตรียมพุ่งเข้าปะทะกับเขาเช่นกัน

[มหาเรื่องเล่า 'ฤดูใบไม้ผลิแห่งโลกปีศาจ' เริ่มเล่าขานเรื่องราว!]

[ปลดปล่อย ระดับชั้น' ของราชาปีศาจ!]

เริ่มจาก [กลายเป็นมนุษย์อัสนี] ไปจนถึงพลังดวงดาราบริสุทธิ์ ระดับชั้นของราชาปีศาจ และมีมหาเรื่องเล่าของ <คิมดกจากอภิมหานี้> เสริมทับลงมาอีกชั้น

ผมปลดปล่อยเรื่องเล่าที่เก็บงำไว้ทั้งหมดจนถึงตอนนี้ออกมา เรื่องเล่าที่ผมระบายออกไปจะกลายเป็นบัพ ช่วยยกระดับชั้นของพลังใต้อีกกลายเป็นระดับที่ทรงพลัง

แอสโตรกโจรสลัด

ก็สมควรอยู่หระอกที่จะตกใจขนาดนั้น แต่อันที่จริงผมเองก็กำลังฝันอยู่เหมือนกัน

เบรียะ!

'ระดับชั้น' ของผมยังด้อยเกินกว่าจะต่อกรกับสิบสองเทพ

แต่หลังจากกลับมาจากซินริโอที่ 95 นำหนักรวม 'ระดับชั้น' ของผมก็ลึกล้ำจนอวตารกับกลุ่มดาวระดับเดียวกันไม่อาจเทียบผมได้

อย่างน้อยก็เกินกว่าค่ามาตรฐานที่กำหนดไว้สำหรับซินริโอที่ 60

[ระดับชั้น' ที่คุณปลดปล่อยออกมาเกินค่ามาตรฐานที่กำหนดของซินริโอ!]

ตั้งแต่ซินริโอที่ 60 เป็นต้นไป คลื่นพายุผลกระทบความเป็นไปได้จะรุนแรงมากเสียจนเทียบกับก่อนหน้านั้นไม่ได้เลย หากผิดพลาดขึ้นมา ผมอาจต้องเผชิญกับภัยพิบัติ และร่างอวตารอาจดับสูญไปพร้อมกับปลดปล่อยระดับชั้น

ผมกัดฟันกรอด อุดหนกับกระแสไฟฟ้าที่ปะทุ

จนถึงตอนนี้ เนบิวลา <โอลิมบัส> ใช้ความเป็นไปได้ที่สำรองไว้ไปกับผมมากเกินไปจนขีดจำกัด ดังนั้นพวกเขาจึงแทบไม่เหลือความเป็นไปได้ที่จะนำมาใช้กับ

ซีนารีโอขนาดใหญ่อย่าง <ใจแกนโทมาคี>

ในความเป็นจริง ‘ระดับชั้น’ ของแอเรสเองก็ไม่ได้สูงไปกว่าระดับที่ถูกกำหนดไว้

[เจ้าโง่! ทำแบบนี้เจ้าเองก็จะตายเหมือนกัน!]

[ตายก็ตายสิ]

ผมพูดพร้อมจ้องแอเรสที่ก้าวถอยหลัง

[แต่นายจะตายก่อน]

ผมหลุบตามองมือขวาของพลูโตที่ว่างเปล่า พลังของทหารรักษาเชิงแกร่งเป็นอย่างยิ่ง อวูธหายไปไม่มีทางต้านพลังของฝ่ายนั้นได้ ผมจำเป็นต้องมีอาวุธที่สู้กับ ‘กระบองของเฮอร์คิวลีส’ และผมก็ครอบครองอาวุธดังกล่าวอยู่พอดี

อาวุธที่ผมเฝ้าเก็บงำมานั้นนานเพื่อวินาทีนี้

[มาเถอะครับ ดาบเหล็ก!]

เสียงตะโกนของผมส่งผลให้ทั่วสนามรบที่เต็มไปด้วยเสียงฮือฮาเงียบกริบไปชั่วขณะ

การต่อสู้ระหว่างทหารรักษา ‘เฮอร์คิวลีส’ กับทหารรักษา ‘พลูโต’ กระทั่งพวกกลุ่มดาวที่เข้ามาออกันแน่นช่องยังตื่นเต็นกับพิธีอัถฐิฎิฎิอวูธ

[กลุ่มดาว ‘นักโทษรัตเกล้าทองคำ’ อยากรู้ว่าอาวุธของคุณคืออะไร!]

[กลุ่มดาวจำนวนมากอยากรู้ว่า ‘ดาบเหล็ก’ คืออะไร!]

ทว่ามือของผมยังคงว่างเปล่า ไร้อาวุธเข้ามาเติมเต็ม

ทำไมถึงไม่มาละเนี่ย

ผมหันกลับไปมอง เปิดใช้ [มุมมองนักอ่านพระเจ้า] โดยอัตโนมัติเพื่อทำความเข้าใจสถานการณ์การรบ เสียงในใจของตัวละครทั้งหลายที่ระดับความเข้าใจสูงมากพอลันตั้งขึ้น

‘ดาบเหล็ก? เหมือนเคยได้ยินจากไหนเลย’

‘นักดาบเธอ...’

หา?

‘คิม ดก จา **เป็น** ไ้ยัง’

เสียง [กำแพงที่สี่] หัวเราะเยะดั่งขึ้นในหัว

ผมเพิ่งจะรู้ว่าพลาตอะไรไป

จะว่าไปฉายาของอิชยอนซองยังเป็น ‘เหล็กกล้าผู้มีหัวใจรักที่บริสุทธิ์’ อยู่เลย
นี่หว่า

‘ดาบเหล็ก...เป็นชื่อที่เห่ดี แถมยังได้รับการเรียกหาจากคุณดกจา ถึงจะ
ไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่ต้องเป็นคนที่น่าทึ่งมากแน่ๆ’

อิชยอนซองเหม่อมองมาทางนี้หึ่งที่กำลังประลองกำลังอยู่กับเจสัน

ผมส่งเสียงตะโกนไปทางอิชยอนซอง

[คุณฮยอนซอง! มาทางนี้น้อยครับ!]

“ครับ? ผมเหรอครับ”

“รีบไปสิไอ้โง่! ที่นั่นนัดการต่อเอง!”

ฮันซยูของตะโกนเสียงดัง อิชยอนซองที่กำลังประลองกำลังอยู่กับเจสัน
คำราม เขาเปิดใช้งานอักขระ [ผลึกขุนเขา] ผลึกเจสันกระเด็นลอยไปข้างหลัง
พร้อมเกลียวคลื่น

เปรี้ยงงงง!

โม่ลี ถ้ามีพลังขนาดนั้นก็ควรจะใช้ตั้งแต่แรกมัยละนั่น

ผมไม่รู้หรือว่าสามปีที่ผ่านมามีอิชยอนซองแข็งแกร่งขึ้นมากขนาดไหน แต่
ลองว่ามีฝีมือระดับนี้ ผมว่าเขาต้องมีประโยชน์มากกว่าที่ผมคาดไว้แน่นอน

“แต่ผมไม่ใช่ ‘ดาบเหล็ก’...”

[ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไปคุณจะถูกเรียกด้วยชื่อนั้นครับ]

“ชะ...ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

ผมคิดว่าตัวอิชยอนซองที่เดินเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะหมุนตัวเขา
แล้วเหวี่ยงออกไป

“อ้ากกก!”

แอรอสตั้งท่าพร้อมรบ เหวี่ยง ‘กระบองเซอร์คิวลิส’ มาทางนี้เช่นกัน

เรื่องเล่าที่ประกอบกันขึ้นมาเป็นทหราชอาณาจักร ‘เซอร์คิวลิส’ กับเรื่องเล่าเดิม
ของแอรอสสวนกัน เกิดเป็นพลังทำลายล้างซึ่งสามารถจัดการกับราชาสีที่นี้เมียน
หรืออะไรก็ตามได้ด้วยภารกิจโจมตีเพียงครั้งเดียว

ผมเหวี่ยงอิชยอนซองไปทางแอรอสที่พุ่งเข้ามาอย่างไร้สติ

“คุณดกจา! คุณดกจา! ไม่ นะครับ!”

[ไม่เป็นไรครับ! เชื้อใจผม!]

เปรี๊ยะงง!

เสียงคลื่นปะทะกับคลื่น ละอองน้ำกระจายตัวกลายเป็นไอเมื่อเจอกับ
แรงกระแทก

อียฮยอนซองปรากฏกายขึ้นท่ามกลางไอหมอกขาวขุ่น ร่างของเขารับ
กระบองเอาไว้

[ดูสิครับ ทำได้ไม่ใช่เหรอ]

“อะ...อือ อืออออ...”

ผิวหนัง [กลายร่างเหล็กกล้า] งอกขึ้นมาทั่วร่างอียฮยอนซอง

มันงอกขึ้นมา งอก และงอก จนในที่สุดก็กลายเป็นดาบเล่มหนึ่ง

แอรอสตีนตระหนกอย่างเห็นได้ชัด

หากยูจุงฮยอกอยู่ด้วยกันที่นี่ หมอนั้นจะต้องพูดอะไรแบบนี้แน่

[“นี่คือเหตุผลแท้จริงที่ทำให้อียฮยอนซองได้รับฉายา ‘ดาบเหล็ก’”]

ดาบเหล็ก

เหตุผลที่เขาถูกเรียกเช่นนี้ไม่ใช่เพราะเขาสามารถใช้ดาบได้เก่ง

[ตัวละคร ‘อียฮยอนซอง’ อยู่ในระหว่างการเปิดใช้งานอักขระ ‘กลายร่าง
เหล็กกล้า Lv.10’!]

[กลายร่างเหล็กกล้า]

อักขระในครอบครองของกลุ่มดาวส่วนนอกในห้วงอวกาศอันไกลโพ้น
ลึกลับเรื่องเล่ามามากมาย เพิ่มพูนระดับความแข็งแกร่งมาถึงจุดที่ถึงหนียิ่งกว่า
โลหะชนิดใด และสามารถทำได้กระทั่งฟื้นตัวขึ้นมาใหม่ไม่ว่าจะแตกหักไปกี่ครั้ง

อียฮยอนซองไม่ต่างจาก ‘ดาบในตำนานที่แข็งแกร่งที่สุด’ ซึ่งมีชีวิต

[กลุ่มดาว ‘เจ้าแห่งเหล็กกล้า’ ชมวดคิว ให้กับความโหดเหี้ยมของคุณ]

อย่างไร้ที่พึ่งเคยเป็นดาบครั้งแรก อียฮยอนซองจึงประคองสติตัวเองไว้
ไม่ค่อยอยู่

ผมตั้งใจพูดกับอียฮยอนซองเพื่อกระตุ้นความสนใจ

[คุณฮยอนซองครับ เห็นโลที่เฮอร์คิวลีสถืออยู่นั้นมั๊ยครับ]

“ครับ...ครับ ๆ อ๊ะ นั่นมัน?”

[นั่นคือต้นแบบของ ‘โลเฮอร์คิวลิส’ ที่ผมเคยให้ไปครับ]

เมื่อนานมาแล้วผมเคยมอบ ‘โลเฮอร์คิวลิส’ จำลองให้อิชยอนซอง โลที่
อิชยอนซองเพียรซัดถุมนั้นและใช้งานอย่างดี

[ผมจะมอบมันให้คุณชยอนซองนะครับ]

“จริงหรือครับ”

[แน่นอนครับ]

อิชยอนซองปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว ร่างของเขากลายเป็นหนึ่งเดียวกับมือ
ของทหารรักษาโดยที่คนอื่น ๆ ยังไม่ทันได้ตั้งตัว

ล้มผู้กระชับอย่างสมบูรณ์ รวากับมือที่จับกันไว้แน่น

ผมเริ่มออกตัววิ่ง

เบรียะ! ความเป็นไปได้มหาศาลถูกทำลาย ผมเข้าปะทะกับเฮอร์คิวลิส
อีกครั้ง

[<สตาร์สตรีม> เฟ็งเล็งคุณ!]

[สำนักงานสงสยความเป็นไปได้ของคุณ!]

[หากใช้ความเป็นไปได้มากเกินไปกว่านี้ ร่างอวตารจะตกอยู่ในอันตราย!]

ดาบเหล็กปะทะกับกระบองเฮอร์คิวลิสซึ่งหน้า

แอเรสโดนกดดันจนต้องถอยไปก้าวหนึ่ง

[ไ้บ้านี้!]

ฟุ้งชน ฟุ้งชน และฟุ้งชน

ส่วนหนึ่งของกระบองเฮอร์คิวลิสที่แสนจะแข็งแกร่งกลายเป็นเศษกระเด็น
หลุดออกมา [กลายเป็นเหล็กกล้า] เองก็เกิดรอยแตกร้าวประปราย

เนื่องจากนี้ไม่ใช่การต่อสู้ที่สามารถยึดเอื้อได้มาตั้งแต่ต้น พวกเราเลย
ต้องสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย

ไม่ว่าจะผม อิชยอนซอง หรือคิมหม็อน

[มหาเรื่องเล่า ‘ฤดูใบไม้ผลิแห่งโลกปีศาจ’ เล่าขานเรื่องราวต่อ]

‘สร้างเวทที่เสมือนจริง’ ไม่ได้บังเกิดขึ้นเหมือนตอนต่อสู้กับสุริยะ แต่
เรื่องเล่านี้คอยเฝ้าปกป้องพวกเรา เวทที่ผมกับอิชยอนซองร่วมกันแสดง คิมหม็อน

ที่ช่วงหนึ่งเคยเป็นศัตรูกัน ทว่าตอนนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเล่านั้นเช่นกัน
 [วิญญาณที่เลวทรามต่ำช้าที่สุดในโลกได้ถือกำเนิดขึ้นในฐานะยักษ์กาแห่ง
 เหล็กกล้า]

ฉะ!
 ในที่สุดคมดาบของดาบเหล็กก็ฟันเข้าที่สะบักของเฮอร์คิวลีส

แอรส์ร้องคำราม
 [เหตุใดต้องทำกันถึงขนาดนี้ด้วย ทั้งที่ <โอลิมปัส> เมตตาต่อเจ้าเสมอ

มา!]
 [เมตตา? เพราะอย่างนั้นเลยใช้โซคชะตานั้นกับฉันนั้นหรือ]

[เพราะเรื่องแค่นั้นหรือ]

[เรื่องแค่นั้น?]

[อย่างไรเจ้าก็มีชีวิตรอดมาได้มิใช่หรือ! พวกเราทำให้เจ้าเผชิญความ

ทุกข์ยากและผ่านมาได้สำเร็จ แทนที่จะขอบอกขอบใจกัน...!]
 จะมีใครหน้าด้านทั้งที่ตัวเองเป็นคนทำผิด แต่กลับทำเหมือนตัวเองโดน

ใส่ร้ายแบบนี้ได้อีกมั๊ยเนี่ย
 [สหายของฉันกำลังจะตายเพราะพวกนาย]

[สหาย?]

[สหาย?]

ทันทีที่ดาบกับกระบองปะทะกันอีกครั้ง แอรส์ก็กล่าวคล้ายนี้ก็จะไร
 บางอย่างขึ้นมาได้

[พูดถึง 'อวตารคนนั้น' ที่ถูกใช้เป็นผู้สังเวยการณณ์ภาวะเอกฐานสินะ]

[ไม่ใช่ 'อวตารคนนั้น' แต่เป็นคุณ 'ยูซังอา']

[พวกเราไม่ใช่ผู้ที่ทำให้อวตารนั้นเป็นแบบนี้ เจ้าตัวโซคร้ายเองต่างหาก

เล่า]

แอรส์กล่าวเย้ยหยัน

[เป็นแค่บุฏฐนธรรมดา แต่กล้าเข้าดาต้าเบสของ <โอลิมปัส> จะมีสภาพ
 แบบนั้นก็สมควรแล้ว]

ผมกัดฟันกรอด ตวัดดาบ

[พวกนายเป็นคนมอบพลังนั้นให้ไม่ใช่หรือไง และคนที่ทำให้เกิดสถาน-

การณแบบนั้นก็คือพวคนาย]

[เทพเพียงแค่เฝ้ามองเท่านั้น ทุกอย่างมนุษย์เป็นผู้เลือก]

[เหตุและผลที่ถูกกำหนดไว้แล้วนั้น คิดหรือว่ามีนสามารถเรียกว่า
‘เลือก’ได้]

แอรสหัวเราะ

[นั่นแหละ ‘ซินริโอ’]

โทสะเย็นเยียบเสียดแทงลึกลงไปถึงส่วนลึกของหัวใจ

ใช่ นี่แหละกลุ่มดาว ต้องการแต่ซินริโอที่เข้าใจ สนุกกับความเสื่อมโทรม
ของอวตาร เทพผู้จงใจสร้าง ‘ผลไม้แห่งปัญญา’ แล้วเฝ้ารอดูมนุษย์ลงมือฝ่าฝืน
ข้อห้าม

กระแสไฟฟ้าระดับที่ไม่อาจรับมือได้ไหวเริ่มปะทุออกมาจากร่างทหารรักษา
พลูโต คลื่นพลังเวทสว่างจนตาพร่าระเบิดออกมาจากตำแหน่งที่กระบองและ
เหล็กกล้าปะทะกัน

แอรสตะโกน

[ไอน้ำนี่...!]

[คิมดกจาโมโห]

[ทว่าต่างจากความโมโห สติสัมปชัญญะของคิมดกจาเย็นยะเยือกอย่าง
ที่สุด]

อันที่จริงมันแทบเป็นไปได้เลยที่จะโค่นแอรสด้วยการต่อสู้กันซึ่งหน้า
แต่ถ้าเป็นตอนนี้มันก็อีกเรื่อง

[คิมดกจากรุ่นคิด]

ที่แห่งนี้คือ ‘ทะเล’ ซึ่งแอรสไม่สามารถสำแดงฤทธิ์ได้เต็มที่

เป็น ‘ซินริโอระดับล่าง’ ที่อีกฝ่ายไม่สามารถปลดปล่อยระดับชั้นออกมา
ทั้งหมด

สำคัญที่สุดคือ ‘เซอร์คิวลิส’ ที่แอรสซบซึ่เป็นโมเดลรุ่นแรกเริ่มของทหาร
รักษา

กร็อบ!

กระบองเซอร์คิวลิสฟาดลงมา ทำลายแขนซ้ายของพลูโต ขณะเดียวกัน

คมดาบของดาบเหล็กก็แทงทะลุเอวของเฮอร์คิวลีส

แอรสตะโกนด้วยความร้อนรน

[ทำแบบนี้เจ้าจะกลายเป็นศัตรูกับทั้ง <โอลิมปัส> แน่...!]

[ใครอยากมากก็ให้มันมาเลย]

แต่ยอมมาไม่ได้อยู่แล้ว เพราะสิบสองเทพต่างก็เป็นแค่ไอ้ซี้ซลาดตาขาว
โง่งง

[ไม่ว่าจะซุส โพไซดอน หรือใครก็ตาม]

เบรียะ!

เฮอร์คิวลีสโดน [พลังดวงดาราบริลูทซ์] ไล่ต้อนจนล้มบันท้ายกระแทกพื้น
กระทั้งตกอยู่ในสถานการณ์ที่โดนไล่ต้อนจนเกือบตาย แอเรสก็ยังไม่ยอม
ปลดปล่อยระดับชั้นทั้งหมดออกมา

ไม่ใช่กลุ่มดาวระดับเรื่องเล่าทั้งหมดจะเป็นเหมือน 'สุริยะ'

หลายหมื่นปีหลัง <ไจแกนโทมาตี> ของจริง สิบสองเทพต่างล้มสิ้นซึ่งการ
ต่อสู้ที่ต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน

แอรสเทพสงครามแห่งความเหี้ยมโหดเองก็เช่นเดียวกัน

มองผิวเผินอาจดูเหมือนกล้าหาญ แต่ที่จริงแอรสเป็นคนที่ห่วงชีวิตและ
ความปลอดภัยของตัวเองยิ่งกว่าใคร คนที่อวดความกล้าหาญอันเกินจริงด้วยการ
จับเหล่ายักษ์ใน <ไจแกนโทมาตี> โยนทั้งผู้นี้ได้กลายเป็นแค่กลุ่มดาวที่กลัวว่า
จะต้องเผชิญกับพายุผลกระทบความเป็นไปได้หากปลดปล่อยระดับชั้นออกมา
ผิดพลาดในซินารีโอรระดับล่างไปเสียแล้ว

แอรสตะโกนอย่างดีรน

[เจ้าไม่หวาดกลัวความเป็นไปได้หรือไง!]

[ไม่กลัว]

ไม่ว่าจะอิชยอนซอง ผม หรือคิมน์มูน ไม่มีใครกลัวของแบบนี้หรอก
เพราะพวกเราต่างมีชีวิตรอดมาได้ด้วยการฝ่าฟันคลื่นพายุผลกระทบนั้น
มาโดยตลอด

จนกลายเป็นความกล้าหาญที่สามารถแสดงออกมาภายใต้ความอ่อนแอ

ฟองคลื่นสาดกระเซ็น ผมแทงดาบเหล็กใส่ที่นั่นคนขับของเฮอร์คิวลีส

[คุณโค่นทหารรักษา ‘เซอร์คิวลิส’ ได้สำเร็จ!]

[คุณได้รับเรื่องเล่าเรื่องใหม่!]

[คุณได้รับมรดกดวงดาว ‘กระบองเซอร์คิวลิส (เสียหาย)']

[คุณได้รับมรดกดวงดาว ‘โล่เซอร์คิวลิส (เสียหาย)']

[คุณได้รับมรดกดวงดาว ‘หอกเซอร์คิวลิส (เสียหาย)']

ทันใดนั้นก็เกิดการระเบิดอย่างรุนแรง

“คิมนัมฮุน!”

ผมกระโดดออกจากที่นั่งคนขับพลูโตพร้อมกับแรงระเบิด

พลูโตซึ่งผลาญความเป็นไปได้เกินขีดจำกัดกำลังพังทลาย

[โคตรเจ๋ง...!]

คิมนัมฮุนกล่าวด้วยน้ำเสียงเหมือนเจ้าตัวกำลังสนุกไม่น้อย

ไม่นานหลังจากนั้นร่างของพลูโตที่ไม่อาจต้านพายุผลกระทบความเป็นไปได้ก็พังทลาย นั่นเป็นผลลัพธ์จากการแบกรับความเป็นไปได้แทนผม โลงอกที่ส่วนขับเคลื่อนยังปลอดภัยดี แต่คงใช้ต่อสู้อีกไม่ไหว

ท่ามกลางควันขาวขุ่น ผมมองไปเห็นสภาพของแอเรสที่หลบออกมาจากที่นั่งคนขับได้อย่างฉิวเฉียดเหมือนผม

ตัวร่างของแอเรสเต็มไปด้วยบาดแผล เขาค้ำรามด้วยความโกรธแค้น

ยังตัดสินใจไม่รู้ผลแพ้ชนะ ทหารรักษา ‘เซอร์คิวลิส’ เป็นแค่ ‘เกราะป้องกัน’ ชนิดหนึ่งเท่านั้น หากแอเรสปลดปล่อย ‘ระดับชั้น’ ออกมา ผมจะต้องรับมือกับเขาซึ่งหน้า

แต่ผมไม่สนหรอก

เพราะอย่างไรเป้าหมายของผมนก็คือการทำให้เขาลงมาจากเซอร์คิวลิสตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“คุณอยู่ข้างอาบอจันเรื่องของนาย”

อย่างที่แอเรสกล่าว ยูซังอาฮี [ระบบเซอร์มีส] ตรวจสอบข้อมูลอนาคตทั้งหมด และในข้อมูลเหล่านั้นก็มีข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ลับของ <โอลิมปัส> รวมอยู่ด้วย

“เธอบอกว่าเมื่อนานมาแล้ว นายเคย์โดน ‘หอกเซอร์คิวลิส’ แทะง”

ยูซังอาบอกผม ระหว่างต่อสู้กับเซอร์คิวลิส แอเรสเคยโดนหอกของ
อีกฝ่ายแทงเข้าที่ต้นขาจนต้องหนีไป

- หากเรื่องเล่า 'ของปลอม' กลายเป็น 'ของจริง' ได้ ถ้าอย่างนั้นเรื่องเล่า
เรื่องนี้เองก็สามารถสร้างให้กลายเป็นเรื่องจริงได้ไม่ใช่หรือคะ ขอแค่หา 'อาวุธ'
ชิ้นนั้นมาได้...

นายน์ตาทั้งสองข้างของแอเรสซึ่งมองมาที่ผมกำลังสิ้นใจอย่างรุนแรง

“ลู่อู่ ก็ซึกจะอยากรู้ขึ้นมาแล้วลี ‘เซอร์คิวลิส’ เป็นสิ่งที่พวกนายสร้างขึ้นมา...
ถ้าอย่างนั้นเวทตำนานเรื่องนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องโกหกกันแน่”

แอเรสวิ่งเข้ามาผมทั้งที่อ่อนล้าเต็มทน ผมกล่าวต่อ

“ใน <สตาร์สตรีม> ‘เรื่องเล่าจอมปลอม’ สามารถปลดปล่อยพลังได้ระดับ
ไหน ไม่สงสัยบ้างหรือ”

[ชิ้นส่วนเรื่องเล่าที่สถิตอยู่ใน ‘หอกเซอร์คิวลิส’ มีปฏิกิริยาตอบสนอง
ต่อคุณ!]

[ชิ้นส่วนเรื่องเล่า ‘คัทรูทางธรรมชาติของเทพสงคราม’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

เรื่องเล่าเริ่มเล่าขาน

「หอกเล่มนั้นกำราบเทพแห่งสงครามให้ไร้กำลังได้ด้วยการแทงเพียง
ครั้งเดียว?」

ผมใช้เร็วแรงที่เหลือทั้งหมดหยิบหอกขึ้นมาถือ หอกเล่มนี้หนักมากจน
ซึกไม่แน่ใจว่าจะสามารถเขย่งมันออกไปได้ด้วยกำลังของผมคนเดียว

แอเรสเคลื่อนกายเข้ามาใกล้จนถึงแค่ตรงหน้าแล้ว

ต้องเขย่งออกไปให้โดน หากล้มเหลวละก็ ฝ่ายที่ต้องตายจะกลายเป็น
ทางนี้ทันที

วินาทีนั้น น้ำหนักของหอกพลันเบาขึ้นมาก

ใครบางคนช่วยประคองหอกไปด้วยกันกับผมจากด้านหลัง

ไม่ใช่ฮ็อยอนซง แต่ผมไม่จำเป็นต้องเสียเวลากลับไปมองหรอก

สามารถยกหอกหนักขนาดนี้ได้สบายๆ เจ้าตัวย่อมต้องเป็นคนที่เกี่ยวข้อง
การใช้อาวุธสารพัดประเภทยิ่งกว่าอวตารคนไหนใน ‘สามวิธรอด’ และแต่ไหนแต่ไร
ในหมู่พันธมิตรของผมนั้น ‘อวตาร’ แค่คนเดียวที่สามารถทำแบบนี้ได้

“คิมดกจา โอกาสมีแค่ครั้งเดียว”

บางครั้ง ‘ครั้งเดียว’ ก็เป็นตั้งชั่ววินาที

ครั้งเดียวที่ถูกสร้างขึ้นด้วย ‘ความล้มเหลวที่ไม่ถ่วง’ ของผู้ย้อนกลับ

“สำหรับฉัน มันมีแค่ครั้งเดียวเสมอมา”

ดังนั้นครั้งเดียวครั้งนี้จะไม่มีทางล้มเหลวเด็ดขาด

พวกเราเขี้ยวหอกออกไปพร้อมกัน

ทดลองอ่าน